

ע"פ 28865/08/16 - מ' מ' ו' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

21 דצמבר 2016

ע"פ 28865-08-16 ו' נ' מדינת ישראל

כבוד השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא, אב"ד

כבוד השופטת יפעת שיטרית

כבוד השופט סאב דבור

המערער מ' מ' ו'

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקריית שמונה (כב' השופטת ר. שפילברג-כהן)

בתיק פלילי 60684-11-15, מיום 19/07/16

נוכחים: בשם המערער עו"ד דוד בן אשר.

בשם המשיבה עו"ד אור לרנר.

המערער בעצמו, הובא על ידי הליווי.

פסק דין

השופטת יפעת שיטרית:

1. בפנינו ערעור המופנה כנגד פסק דינו של בית משפט השלום בקריית שמונה (כב' השופטת רות שפילברג - כהן) נשוא ת"פ 60684-11-15. הערעור מופנה הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין.

2. כנגד המערער הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום, במסגרתו יוחסו לו העבירות כדלקמן:

א. תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. איומים (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. תקיפה סתם - בן זוג (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ד. היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ה. פציעת בן זוג - עבירה לפי סעיפים 334 + 335 (ב) לחוק העונשין.

המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום.

3. בהכרעת דינו מיום 27/6/16, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בנוסף, קבע בית המשפט קמא, כי המערער נהג באליומות שגרתית ובאיומים כלפי המתלוננת, כי גרם לה חבלה בעינה וכי הדיח באסלה את תמונות אמה והרשיע אותו בהתאמה בהתייחס לחלק זה, בעבירה של היזק במזיד לרכוש - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

4. בגזר דינו מיום 19/7/16, השית בית המשפט קמא על המערער את העונשים כדלקמן:

א. 36 חודשי מאסר בפועל.

ב. הפעלת עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים אשר היה תלוי ועומד כנגד המערער ואשר הוטל

עליו בת"פ 49336-03-12 אשר ירוצה במצטבר לעונש המאסר בפועל שהושת עליו, כאמור, כך שסה"כ ירצה המערער 42 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 19/11/15 (בהתאם להחלטה משלימה שניתנה בהקשר זה ביום 6/9/16).

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהמערער לא יעבור במהלך תקופה של 3 שנים ממועד שחרורו ממאסרו, כאמור, כל עבירת אלויות פיזית כלפי בת זוג.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהמערער לא יעבור במהלך תקופה של 3 שנים ממועד שחרורו ממאסרו, כאמור, עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, היזק לרכוש במזיד, או כל עבירת אלויות פיזית שאיננה כלפי בת זוג.

ה. עוד חויב המערער בתשלום פיצוי למתלוננת בסך 20,000 ₪ אשר יופקד ב - 10 תשלומים שווים שהראשון שבהם החל מיום 1/9/16.

ו. עוד חויב המערער בתשלום קנס בסך 2,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו אשר ישולם עד ליום 1/9/16.

כאמור, הערעור מופנה הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין.

עובדות כתב האישום:

5. על פי הנטען בחלק הכללי שבכתב האישום, במהלך סוף שנת 2014 ובמשך שנת 2015, מועדים מדויקים אינם ידועים למשיבה, היו המערער והגב' א' א' (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג, ניהלו משק בית משותף, התגוררו יחדיו ב----- בדירה ברח' ---- (להלן: "**דירה א'**") ובהמשך, בדירה ברח' ----- (להלן: "**דירה ב'**").
6. בעובדות האישום נטען, כי מספר ימים עובר ליום 7/1/15, בעת שהמתלוננת והמערער גרו יחדיו בדירה א', לאחר שהמערער ראה, כי למתלוננת "חברים" באתר "פייסבוק" אשר אינם מוצאים חן בעיניו, החל המערער לקלל את המתלוננת ותקף אותה בכך שירק עליה ועזב את דירה א'.
- כן נטען, כי בהמשך למתואר לעיל, למחרת, נפגשו המתלוננת והמערער בדירה א' ולאחר דין ודברים החל המערער לקלל את המתלוננת, חנק אותה בכך שאחז בצווארה באמצעות כף ידו, חבק את גופה בחוזקה, היכה אותה בפניה באמצעות ידיו ונתן לה מכת אגרוף בבטן. בשל כך נגרם למתלוננת קושי בנשימה.
7. בהמשך לכך, למחרת, נפגשה המתלוננת בבית הוריה ב----- עם חברתה א' א' א' (להלן: "**המתלוננת 2**") ועם אחר, אשר זהותו אינה ידועה למשיבה (להלן: "**האחר**"). אלה התארגנו לצאת יחדיו מחוץ לבית. בשלב מסוים, הגיע למקום המערער, אסר על המתלוננת לצאת מהבית ואמר למתלוננת 2 "יא שרמוטה, יא זונה" ותקף אותה בכך שירק עליה ואמר לה "עופי מפה או שאני ארביץ לך".
- בהמשך למתואר לעיל ולאחר שהמתלוננת 2 והאחר עזבו את הדירה, קרא המערער למתלוננת לבוא אליו בעת שעישן סיגריה וכשהתקרבה אליו, כיבה המערער את הסיגריה על צווארה של המתלוננת. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות צלקת בצווארה ומכאוב.
- למחרת, לאחר שהמתלוננת נסעה אל ביתה של המתלוננת 2 ב-----, שוחחו ביניהם המתלוננת והמערער בטלפון והמערער ביקש מהמתלוננת לחזור אליו ואמר לה שהוא אוהב אותה.
8. בתאריך 7/1/15, בשעות הערב, ישבה המתלוננת ובכתה בסלון דירה א'. בשלב מסוים, ניגש המערער למתלוננת, התיישב על רגליה כשפניו אליה, אחז בידיו את פניה ואחז בסכין תער שהכין מבעוד מועד ואמר למתלוננת "את רוצה שאחתוך אותך בפנים?". כתוצאה ממעשי המערער נבהלה המתלוננת ובעת שניסתה להתגונן ולהסיט את ידו, נחתכה מהחפץ החד. כתוצאה ממעשי המערער, באמצעות התער, נגרמה למתלוננת פציעה בדמות חתך עמוק באצבע 3 ביד שמאל והיא נזקקה לתפרים ולטיפול רפואי.
9. עוד נטען, כי במהלך שנת 2015, מועד מדויק אינו ידוע למשיבה, בדירה ב', בשעות הלילה, כעס המערער על המתלוננת משום שהלכה לישון בלעדיו ואמר לה "בואי לפה את ישנה על הרצפה ולא קמה עד שאני אומר

לך ואם את צריכה לשירותים את תבקשי רשות" וכן אמר לה לנשק את רגליו. בשל חששה מהמערער, נישקה המתלוננת את רגליו.

10. במהלך שנת 2015, מועד מדויק אינו ידוע למשיבה, בדירה ב', כעס המערער על המתלוננת, לאחר שזו סיפרה לו שביקשה להלוות (צ"ל "ללוות" - י. ש) סכום כסף מידידה, ש' ק'. לאחר שקילל אותה, אחז המערער בטלפון נייד מסוג LG3, אשר היה שייך למתלוננת והטיח אותו בכעס על הקיר. כתוצאה מכך, נשבר הטלפון.

11. במועד אחר שאינו ידוע למשיבה, בדירתם המשותפת ב-----, כתובת מדויקת אינה ידועה למשיבה, גילה המערער, כי המתלוננת קיבלה סכום כסף מאביה ובתגובה לכך לקח ממנה את הכסף. לאחר דין ודברים, במהלכו ביקשה המתלוננת לקבל לידיה בחזרה את הכסף, אמר לה המערער "תארזי את הדברים שלך ותסעי ל-----" וכן חנק אותה וקרע את בגדיה. בשל כך נסעה המתלוננת לבית משפחה ברח' ----- ב----- (להלן: **"הבית ב-----"**).

בחלוף מספר ימים, מועדים מדויקים אינם ידועים למשיבה, הגיע המערער לבית ב----- על מנת לשוחח עם המתלוננת. באותו מועד, הלכו המערער והמתלוננת לסניף של חברת אורנג' בקניון עזריאלי ב----- ושם שב המערער וכעס על המתלוננת ואמר לה "תקשיבי אם תפגעי בי או תעזבי אותו באיזה שהוא יום אני אחתוך אותך ואני ארצח אותך". המערער והמתלוננת שבו לבית ב----- ולאחר שהמתלוננת סירבה לארוז את חפציה ולשוב עם המערער ל-----, הלך המערער למטבח, שב לקרבת המתלוננת כשהוא אוחז בסכין מטבח, תפס את המתלוננת בכוח בפניה, הכניס את ידו בכוח לפיה ואמר לה "את רוצה שאני אחתוך אותך, את תחזרי איתי ל-----". בהמשך לכך, שבה המתלוננת עם המערער ל-----, תוך שבנסיעה בדרך אמר לה המערער "חכי חכי נגיע הביתה תראי מה יהיה לך".

12. בתאריך 15/11/15, לפנות בוקר, נסעה המתלוננת לבקר את חברתה ש' ש' ב' (להלן: **"ש'"**) בדירתה ב----- (להלן: **"הדירה"**). כעבור זמן מה, מועד מדויק אינו ידוע למשיבה, לאחר ששהו יחד בדירה, ביקשה ש' מהמתלוננת להצטרף אליה ולצאת מהדירה לרחוב. בהמשך לכך, ברחוב, המתינו להן המערער יחד עם מ' ג' פ' (להלן: **"ג'"**), אשר היה חברו של המערער ובן זוגה של ש' במועד הרלוונטי.

לאחר דין ודברים בין ש' לבין המתלוננת, נסעו ברכב יחדיו המתלוננת, המערער, ג' וש' לעבר אזור חוף הים ב-----, כאשר ג' הוא זה שנוהג ברכב, המערער יושב לידיה והמתלוננת וש' יושבות מאחור. במהלך הנסיעה, בסמוך לחוף הים, החל ויכוח בין המתלוננת לבין המערער, במהלכו הסתובב המערער לספסל האחורי וירק על המתלוננת ופגע בה, כמו גם איים עליה, כי יחתוך אותה בפנים. בהמשך לכך ביקש המערער מג' לעצור את הרכב. לאחר שג' עצר את הרכב בכיכר בכביש, יצא המערער מהרכב וניגש למושב האחורי, משך את המתלוננת מהרכב תוך שהוא מושך בחוזקה בשערות ראשה ובהמשך, הטיח את ראשה בשפת הכביש, ירק עליה וקילל אותה.

המתלוננת קמה מהכביש ועזבה את המקום בבכי לעבר תחנת המשטרה. בהמשך, שוחח המערער עם המתלוננת בטלפון וביקש ממנה להיפגש ולדבר. לאחר שהמתלוננת סירבה אמר לה המערער "יא בת זונה, יא שרמוטה, יא

נערת ליווי של שתי שקל". בסמוך לכך ניגשה המתלוננת למסור עדות בתחנת המשטרה ב-----.

תשובת המערער לאישום:

13. המערער כפר בעובדות כתב האישום והוסיף וטען, כי אין הוא אחוז בטענת אליבי או בטענת זוטא (ראה בהקשר זה פרוטוקולי הדיונים מיום 3/12/15 ומיום 4/2/16).

בתשובתו המפורטת לאישום, הכחיש המערער את כל המיוחס לו בכתב האישום, כמו גם את מעשי האלימות ועבירות האלימות הקמות מכוחם, כנטען בכתב האישום. לטענת המערער, הנטען כלפיו כמיוחס בכתב האישום נולד על רקע נקמה מצד המתלוננת בגין כך שהמערער עזב אותה ואינו מוכן לחזור לחיות עמה. כן הוסיף וטען המערער, כי ישנה מחלוקת בינו לבין המתלוננת באשר לדירה ברח' ----- אשר לטענת המערער, נרכשה על ידו וע"י המתלוננת יחדיו. לטענת המערער, המתלוננת מנסה לגרום לו לוותר על חלקו בדירה והוא מסרב לכך בתוקף. המערער הכחיש את קיומו של האירוע המיוחס בסעיף 1 לכתב האישום ובאשר לאירוע המיוחס בסעיפים 11 - 13 טען המערער, כי הוא אינו זוכר התרחשות אירוע כזה (ראה בהקשר זה פרוטוקול הדיון מיום 18/5/16).

קביעות בית המשפט קמא בהכרעת הדין:

14. במסגרת הכרעת דינו פירט בית המשפט קמא את מארג הראיות כפי שזה הובא בפניו. בהקשר זה ציין, כי מטעם המשיבה העידה המתלוננת, כן העידו אביה ועדי תביעה נוספים, בהם ש' וג', אשר נכחו, על פי הנטען בכתב האישום באירוע שהתרחש ב-----, אשר בסופו התלוננה המתלוננת במשטרה. עוד ציין בית המשפט קמא, כי העידה חברתה של המתלוננת, א', אשר המערער הואשם, בין היתר, באיומים כלפיה, באותו יום שכיבה סיגריה על צווארה של המתלוננת. כן העיד ש' ק', אשר הלווה למתלוננת כסף, מה שהביא את המערער, על פי הנטען בכתב האישום, לתקוף את המתלוננת באחד המקרים. עוד העיד הרופא ד"ר גדבאן בנוגע לתיעוד רפואי המתייחס לאירוע פציעת האצבע של המתלוננת, כפי הנטען. עדים נוספים הינם חוקרי משטרת תחנת קריית שמונה ובלשי התחנה שביצעו פעולות שונות. כן הוגשו הודעות המערער, דו"ח עימות בינו לבין המתלוננת, דיסק הקלטת העימות, פלטי תקשורת, צילום אצבע פצועה ותפורה, תעודה רפואית לגבי המתלוננת ומזכרים משטריים שונים. עוד ציין בית המשפט קמא, כי על פרשת ההגנה נמנתה עדותו של המערער בלבד וכן הוגשו הודעותיה של המתלוננת במשטרה ושני מסמכים נוספים.

15. לאחר שמיעת מכלול הראיות כפי שאלה באו בפניו, עיון במוצגים והתייחסות לטיעוני ב"כ הצדדים כפי סיכומיהם, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי אשמתו של המערער במיוחס לו בכתב האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר. בית המשפט קמא שוכנע ללא ספק, כי המערער היכה את המתלוננת, תקף אותה, איים עליה והשפיל אותה באופן שגרתי במקרים שתוארו בכתב האישום, כמו גם במקרים אחרים. עוד שוכנע בית המשפט קמא, כי המערער פצע את המתלוננת באצבעה כמיוחס לו באירוע הפציעה, גרם לה לחבלה ממשית בכך שכיבה סיגריה על צווארה והיכה אותה כמתואר בכתב האישום באירוע ב-----.

בית המשפט קמא ראה ליתן אמון מלא בגרסת המתלוננת ולא מצא חולשה בעדותה למרות הטענות שהועלו כלפיה ע"י ב"כ המערער. בית המשפט קמא מצא עוד, כי עדויות ארבעת הצעירים שהעידו, ג', ש', א' וש' ק', תמכו משמעותית בגרסת המתלוננת, אף על פי שאיש מהם לא שש לתמוך בה מול המערער. בית המשפט קמא מצא חיזוק ראיתי משמעותי וניכר בגרסת המערער, אותה מצא כבלתי אמינה בהכחשתו הגורפת, באופן עדותו וברושם שהותיר. אי ההתאמות בגרסת המערער, שינוי חלק מגרסתו בבית המשפט והצגת גרסה כבושה, חיזקו במידה ניכרת את הרשעתו. בית המשפט קמא שוכנע, כי המתלוננת נפלה קורבן לאלימות תכופה עד לגבול של התעללות נפשית מצד המערער במהלך תקופת יחסיהם (ראה בהקשר זה סעיף 4 להכרעת הדין).

16. בית המשפט קמא פירט את העולה מעדות המתלוננת כפי שזו באה בפניו ואת תוכן עדותה. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, בין היתר, כי המתלוננת תיארה רצף של אירועי אלימות שהתרחשו בדירה הראשונה בה התגוררו בני הזוג ובדירה השנייה, ומתוך דבריה עלתה תמונה קשה של שגרת ביזוי, איומים ותקיפות. עוד עלה מעדות המתלוננת, כי המערער נהג כלפיה בהתקפי קנאה והשפלה אלימים, ירק עליה כעניין שבשגרה, קילל אותה קללות קשות, גידף אותה, איים עליה והשפיל אותה (ראה סעיף 8 להכרעת הדין).

עוד ציין בית המשפט קמא, כי בעדותה, אשר התמשכה על פני מספר שעות, העידה המתלוננת לגבי אירועים ספציפיים והתייחסה כמעט לכל אירועי כתב האישום ובכלל זה, אירוע פציעת האצבע. עוד ציין בית המשפט קמא, כי המשיבה הגישה דיסק ושני תצלומים של אצבעה הפצועה והתפורה (ת/9א') של המתלוננת, אשר הוצגו למתלוננת והיא העידה, כי מדובר בתצלומים שהיא עצמה צילמה באמצעות מכשיר הטלפון שלה ביום האירוע וכי הצילומים היו שמורים במכשיר הטלפון הנייד שלה והיא שלחה אותם לחוקר לבקשתו.

דבריה בהקשר זה אושרו ע"י העד רפ"ק אופיר מזרחי במזכרו ת/19 ובעדותו בבית המשפט.

עוד ציין בית המשפט קמא בהקשר זה, כי מטעם ההגנה הוגשה תעודה רפואית, עליה חתום ד"ר גדבאן (נ/6) ובה נרשם, כי המתלוננת הגיעה עם חתך עמוק מדמם לתפירה באצבע יד שמאל.

17. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי המתלוננת העידה, כי בעת שהגיעה עם המערער לקבלת טיפול רפואי, היא דיווחה, כי נחתכה בעת חיתוך סלט וכי גם למשפחתה לא גילתה באותו שלב, כי המערער היה מי שגרם לפציעתה, כל זאת בשל פחדה ממנו. בית המשפט קמא קבע, כי הוא מקבל את טענת המתלוננת ואת ההסבר שנתנה בהקשר זה ונותן אמון מלא בדבריה, כי המערער הוא זה שגרם לפציעתה בתער, בו איים עליה.

עוד ציין בית המשפט בהקשר זה, כי המערער לא הכחיש, כי המתלוננת נפצעה בסכין ואישר, כי הביא אותה ביום האירוע למיון ב----- על מנת לקבל טיפול, אך טען, כי המתלוננת נחתכה בעת שחתכה סלט. בית המשפט קמא קבע, כי אין הוא נותן אמון בדבריו אלו של המערער ובא לכלל מסקנה, כי בגרסתו זו חזר המערער על "סיפור הכיסוי" של המתלוננת אשר גיבתה אותו וחיפתה עליו למרות שפגע בה.

18. בית המשפט קמא התייחס עוד לטענת ב"כ המערער כפי סיכומיו ולפיה, התיעוד הרפואי שהוגש בהתייחס למתלוננת כאמור לעיל, אינו קביל, כי הושג ללא צו שיפוטי וקבע בהקשר זה, כי אין הוא מוצא בכך ממש היות וממילא המתלוננת ויתרה, מכללא, מכוח מעמדה כמתלוננת בתיק זה על זכותה לסודיות רפואית באשר לאירוע פציעת האצבע. עוד קבע בית המשפט קמא, כי אין משקל לטענה זו מקום בו המערער לא הכחיש את עצם פציעת המתלוננת, אלא התמקד בהכחשת אופן גרימת הפציעה (ראה באשר לכל אלה סעיף 9 להכרעת הדין).

19. באשר לאירועים הנוספים המיוחסים למערער בכתב האישום, ציין בית המשפט קמא, כי המתלוננת העידה לגבי אירועים אלו, כך באשר לאירוע הנטען ולפיו, המערער כיבה סיגריה על צווארה. בהקשר זה המתלוננת אף הצביעה על סימן כוויה קל שנותר במקום והוא אף צולם ותועד ע"י הקצין אופיר מזרחי ומוצא את ביטוי בדיסק 9/ת שהוגש.

עוד ציין בית המשפט קמא, כי המתלוננת העידה על האירוע בו המערער איים על חברתה א' וקילל אותה וכן על אירוע נוסף בו המערער כעס עליה כשקיבלה כסף מאחיה, לקח ממנה את כספה, אך לבסוף החזיר לה את הכסף וגירש אותה. כן העידה לגבי האירוע שהתרחש ב---- (ראה בהקשר זה סעיפים 10-11 להכרעת הדין).

20. בית המשפט קמא הוסיף והפנה לעדותה של א' א' כפי שזו באה בפניו. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי הוא מצא תמיכה לעדות המתלוננת בעדותה של א', אשר על פי הנטען בכתב האישום אוימה ע"י המערער.

בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי א' הותירה רושם שלילי בעדותה וניכר היה, כי אין היא מעוניינת להעיד לרעת המערער. עוד מסרה, כי בעת שהתייצבה להעיד, נודע לה, כי קיימת קרבת משפחה בינה לבין המערער. עדותה של א' נמסרה בהדרגה, מתוך התנגדות ממשית לשיתוף פעולה, עד שהוכרזה כ"עדה עוינת" והודעתה במשטרה הוגשה (ת/4). בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי למרות פחד מהמערער או רצון להיטיב עמו, הרי שבסופו של יום התקשתה א' שלא למסור אמת על מה שידעה וחווה באשר למערער.

למרות אי שיתוף הפעולה הבולט, בסופו של דבר אישרה א' את דבריה בעדותה במשטרה והעידה, כי המתלוננת הראתה לה בזמן אמת חבלות ובין היתר את הכוויה על צווארה, את החתך באצבע ו"פנס" בעין. א' העידה, כי המתלוננת סיפרה לה באשר לכל מקרה ומקרה, למעט הפגיעה בעין, כי המערער הוא זה שגרם לה לחבלות ובהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי מדובר באמרת קורבן אלימות בזמן הקרוב לאירוע האלים, אמרות המהוות חיזוק לגרסת המתלוננת.

בית המשפט קמא, לאחר שהתרשם באופן בלתי אמצעי מעדותה של א' כפי שזו באה בפניו, כמו גם בחן את האמור בהודעתה במשטרה, בא לכלל מסקנה, כי א' מסרה אמת בהודעתה במשטרה וכי המערער איים עליה וירק עליה בדירה המשותפת לו ולמתלוננת, כמיוחס בכתב האישום. בהקשר זה ציין עוד בית המשפט קמא, כי התנהגות זו הוכחשה ע"י המערער שטען, כי מעולם לא איים על א' ולא קילל אותה (סעיף 12 להכרעת הדין).

21. בית המשפט קמא ציין עוד, כי המתלוננת העידה גם לגבי עבירת היזק בזדון המיוחסת למערער, בכך ששבר את מכשיר הטלפון שלה בנסיבות המתוארות בכתב האישום. בנוסף העידה המתלוננת, כי המערער שבר שולחן. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי ש' ק' העיד, כי אכן הלווה למתלוננת כסף וכי עד זה הותיר רושם ולפיו, הוא פוחד מהמערער ומבקש שלא להעיד כנגדו (סעיף 13 להכרעת הדין).

22. באשר לאירוע ב-----, ציין בית המשפט קמא, כי משקל מרכזי לעניין מהימנותה הרבה של המתלוננת מוצא את ביטוי במארג הראיות כפי שזה הובא בהקשרו של האירוע ב-----. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי ייחודו של אירוע זה הוא בכך שמיד לאחריו התלוננה המתלוננת לראשונה במשטרה כנגד המערער, בעובדה, כי לאירוע זה היו עדי ראיה כאשר המערער היכה את המתלוננת לא בהיותם ביחידות, כמו במקרים האחרים, אלא לעיניו של העד ג' שהיה במקום. יתר על כן אין להתעלם מהשינוי בגרסתו של המערער לגבי אירוע זה, אשר לגביו טען בחקירתו ובמהלך רוב ההליך טענת "במקום אחר הייתי", טענה שממנה חזר רק בגרסה כבושה ומפתיעה במהלך עדותו בבית המשפט.

23. בית המשפט קמא הפנה לעדותה של המתלוננת בהקשרו של האירוע ב-----, כמפורט בהכרעת הדין שם. כן ציין, כי בהקשר זה הוגשה הודעתה הראשונה של המתלוננת (נ/1), הודעה אשר נגבתה ממנה ביום האירוע בתחנת המשטרה בנהריה (ראה סעיפים 14-15 להכרעת הדין).

24. בית המשפט קמא קבע, כי הוא נותן אמון מלא בעדות המתלוננת וציין, כי עדותה הייתה נוגעת ללב ורצופה סימני אמת, קולחת ואסוציאטיבית. בית המשפט קמא מצא, כי המתלוננת מסרה פרטים על פי רצף הגיוני שהונחה בתחושות כנות. עוד ציין בית המשפט קמא את התרשמותו מהמתלוננת כצעירה בלתי מתוחכמת, לא משכילה ודלת הבעה. המתלוננת התבטאה בביטויים פשוטים ובשפה בסיסית. כן ציין בית המשפט קמא, כי מצא במתלוננת מידה לא מבוטלת של קורבנות, שהתבטאה בנכונותה לשאת השפלה ואלימות במשך תקופה ממושכת ולשתוק. בית המשפט קמא התרשם מקושי שחוותה המתלוננת בעדותה, לא רק בשל המעמד הכרוך במפגש עם המערער באולם בית המשפט, כי אם גם בשל קושי להתרכז לאורך זמן, לשמוע שאלות ולהשיב עליהן ולנהוג בסובלנות ובנקודות שונות בעדות, המתלוננת הביעה מצוקה ממשית מהמעמד (ראה סעיף 16 להכרעת הדין).

25. בית המשפט קמא התייחס לטענת ב"כ המערער באשר לסתירות, אשר לטענתו נמצאו בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט, לבין המתואר בכתב האישום. כן ציין, כי ב"כ המערער אף העלה בתום פרשת התביעה טענת "אין להשיב לאשמה" באשר לחלק מהעובדות המיוחסות למערער וציין בהקשר זה, כי טענה זו נדחתה בהחלטה מפורטת והמערער חויב להשיב על כל שיוחס לו.

בית המשפט קמא ציין, כי אכן בעדותה של המתלוננת בבית המשפט נמצאו אי אילו סתירות אל מול המתואר בכתב האישום, המבוסס על דברים שמסרה המתלוננת בהודעותיה במשטרה (נ/1 - נ/4). יחד עם זאת ולאחר שבחן סתירות אלו, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי מדובר באי התאמות שוליות וזניחות, אשר מקורן באישיותה של המתלוננת ובקושי שלה להעיד עדות מפורטת, כמו גם בריבוי העבירות כלפיה, שעה שסבלה באופן שגרתי ותדיר

מאלימות והשפלות מהמערער (ראה בהקשר זה סעיפים 17-18 להכרעת הדין).

26. בית המשפט קמא ציין ב"רחל בתך הקטנה", כי הוא נתן דעתו לסתירות אליהן הפנה ב"כ המערער ולא מצא, כי יש בסתירות אלה כדי לפגוע באמינותה הכללית של המתלוננת, אשר נמצאה על ידו מהימנה מאוד. עוד שוכנע בית המשפט קמא, כי עומס האירועים שחוותה המתלוננת, אשר אותם חשפה בבת אחת לאחר האירוע ב----, הביא לכך שהמתלוננת מסרה רק חלק מהפרטים ודיווחה במשטרה רק על חלק מהמקרים. בעדותה בבית המשפט הזכירה המתלוננת לראשונה אירועים עליהם לא דיווחה במשטרה כגון אירוע בו הלם המערער באגרופ בעינה, אירוע שהוזכר ע"י המתלוננת רק בחקירתה הנגדית והיא גוללה אותו באופן קולח והגיוני וכמענה לשאלת ב"כ המערער (ראה סעיף 19 להכרעת הדין).

27. בית המשפט קמא ציין אירוע נוסף שלא הוזכר ע"י המתלוננת עד למשפט ובמסגרתו לקח המערער את המתלוננת לחורשה ב-----, שם איים עליה בסכין. לגבי אירוע זה העביר התובע מידע טרם העדות להגנה, כפי הצהרת התובע. עוד ציין בית המשפט קמא אירוע נוסף שלא הוזכר בכתב האישום אותו הזכירה המתלוננת בעימות עם המערער ואשר עניינו היה מקרה בו המערער השפיל את המתלוננת, הכריח אותה לשבת על רצפת השירותים והדיח באסלה צילומים של אמה המתה. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי כשנשאלה המתלוננת לגבי אירוע זה, ורק אז, היא התמוטטה, בכתה וגילתה קושי שאותו מצא בית המשפט קמא ככנה וכנוגע ללב.

בית המשפט קמא שוכנע ללא כל ספק, כי גם האירועים שלא הוזכרו בכתב האישום התרחשו, כפי שתיארה המתלוננת.

גם בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי הוא נותן אמון מלא בדברי המתלוננת ולפיכך, לא ראה משמעות, כשנמצאה השמטה חלקית של תיאורי כתב האישום בעדותה. בית המשפט עיין בהודעות המתלוננת במשטרה אל מול עדותה בפניו. בהקשר זה ציין, כי בהודעות המתלוננת נמצא תיאור לגבי "חניקה", "יריקה" או קללה שספגה המתלוננת מהמערער, אשר הוזכרו בהודעותיה במשטרה, אך לא פורטו בעדותה בבית המשפט, או להפך. למרות זאת, התרשם בית המשפט, כי עיקרי הדברים נמסרו באופן תואם.

בהקשר זה אף ציין בית המשפט קמא, כי יריעת המחלוקת במקרה דנן הינה רחבה בדמות הכחשתו הגורפת של המערער ועל רקע זאת, מתחזקת מהימנותה של המתלוננת. בית המשפט ראה לדחות לחלוטין את טענת המערער ולפיה, כל דברי המתלוננת הם עלילה נגדו (ראה בהקשר זה סעיפים 20-22 להכרעת הדין).

28. באשר להליך קביעת מהימנותם של עדים, הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית אשר ממנה עולה, כי אין לדרוש דווקנות ודייקנות כתנאי למהימנותו ולאמינותו של עד והדגיש בהקשר זה, כי המתלוננת העידה באופן משכנע ורצוף סימני אמת וגם כאשר היה המידע מסוג בלתי מחמיא לגביה, היא שיתפה בו בכנות. קווי אישיותה של המתלוננת נלקחו ע"י בית המשפט קמא בחשבון והוא מצא אותה אמינה ומוסרת אמת. עוד התרשם בית המשפט קמא, כי המתלוננת לא השחירה את פניו של המערער ללא הבחנה שכן, האירועים אופיינו בגבולות

ברורים. לא דווח על אלימות בלתי מרוסנת כללית ללא גבולות, או בדרגת חומרה מוגזמת. בהקשר זה אף ציין בית המשפט קמא, כי המתלוננת מסרה, כי היו אף תקופות טובות בחיי הזוג, עובדה אשר לא הייתה נמסרת אילו ביקשה המתלוננת להעליל על המערער. בית המשפט קמא מצא היגיון בכך שהמתלוננת הגיעה בלילה לתחנת המשטרה בנהריה, עיר זרה שבה ביקרה באקראי ומסרה תלונה בסמוך לאחר אירוע אלים שחוותה ולא מתוך עלילה (ראה בהקשר זה סעיפים 23-25 להכרעת הדין).

29. בית המשפט קמא הוסיף והתייחס לעדות אביה של המתלוננת, מר י' א' כפי שזו באה בפניו וציין, כי מעדותו של האב עלה, כי באחד המקרים הגיעה אליו בתו עם "פנס בעין" ודיווחה, כי קיבלה מכה מארון. במקרה אחר באה המתלוננת עם פצע ביד ודיווחה, כי נחתכה מהכנת סלט. האב מסר, כי אירוע "הפנס בעין" היה סביב אירוע משפחתי כלשהו ובכך קבע בית המשפט קמא, כי גרסתו התאימה לגרסת המתלוננת, כי הדבר קרה בסמוך לבת המצווה של אחותה. האב לא זכר באיזה אירוע מדובר.

בית המשפט קמא מצא בעדותו של האב ובדברים שמסר משום חיזוק לטענת המתלוננת אשר העידה, כי היא הסתירה מאביה את היותה מוכה ע"י המערער ולא גילתה לאב שהמערער היה זה שפצע אותה וחבל בה.

האב גם שיתף בעדותו בכעסו על המתלוננת בכך שבקלות ויתרה על מחציתה של הדירה אותה רשמה על שמו של המערער לאחר חודשי זוגיות ספורים. האב העיד, כי הדבר נודע לו באקראי מעו"ד שטיפל בעניין.

בית המשפט קמא מצא את עדותו של האב כאמינה וציין, כי ניכר היה שהאב נזהר מלהגזים בדבריו כנגד המערער ומקפיד שלא להעיד על דברים שלא היה עד להם (ראה סעיף 26 להכרעת הדין).

30. בית המשפט קמא התייחס עוד לגרסת המערער כפי שזו באה בפניו ובהקשר זה ציין, כי לעומת האמון שראה ליתן בגרסת המתלוננת, הרי שגרסתו של המערער נמצאה על ידו כבלתי אמינה והוא רואה לדחות את רוב האמור בה באשר לנקודות המחלוקת העיקריות, כמו גם בעניינים שבשוליים.

בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי שקריו של נאשם אינם מהווים כשלעצמם ראיה עצמאית לאשמתו ואולם במקרים קיצוניים בהם הוכח שקר גס, הרי שיש בשקרים, כאמור, כדי להוות תוספת ראייתית בדרגה גבוהה המגיעה לכדי "סיוע". כך ציין בית המשפט קמא, כי הפרכה גסה של טענת "אליבי", נכנסת לגדרי המקרים בהם הפרכה בגרסת נאשם מתגלמת לכדי ראיה ממשית לאשמה. במקרה דנן מצא בית המשפט קמא, כי המערער לא מסר אמת בנקודה מרכזית, שעה שהוא עצמו חזר מדברים שמסר ואשר עליהם עמד בעיקשות במהלך חקירתו במשטרה.

בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא, כי לאורך כל שלבי חקירתו במשטרה, המערער הכחיש, כי שהה ב---- ביום האירוע הנטען, 15/11/15. זאת ועוד, אף בפתח משפטו מסר המערער, כי לא זכור לו כל אירוע ב----. דא עקא, כי רק בעדותו בבית המשפט שינה המערער את טעמו ומסר לראשונה, כי אכן היה ב---- וכי נפגש שם עם המתלוננת יחד עם ש' וג'. המערער העיד, כי מסר שלא היה ב----, שכן החוקרים טענו בפניו שהיה עם ג' ברכב, שעה שהשניים הגיעו במונית ולכן טען, כי טעה בהבנת השאלה והכחיש את ההגעה ל----. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי בגרסתו המאוחרת והכבושה, המשיך המערער להכחיש כל מעשי אלימות כלפי המתלוננת והעיד,

כי באותו מפגש המתלוננת התחננה בפניו שיחזור אליה ואף בישרה לו, כי היא הרה ממנו. המערער טען, כי סירב להצעת המתלוננת לחזור ולחיות עמה, היא הגיבה בצרחות וזהו הרקע להגשת התלונה הכוזבת (ראה בהקשר זה סעיפים 27-28 להכרעת הדין).

31. בית המשפט קמא קבע, כי מדובר בגרסה כבושה שנמסרה באיחור ניכר וכי "כבישת" הגרסה מעלה חשש בנוגע לאמיתותה ומהימנותה וכי משקלה מועט ביותר, אלא אם ישנו הסבר סביר לכך שהגרסה לא נמסרה מיד, כמצופה.

בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי הסברי המערער מדוע בחר להרחיק את עצמו מ----- ומהאירוע אינם ראויים לכל אמון. בית המשפט קמא אינו מקבל את טענת המערער ולפיה, הוא הכחיש את שהייתו ב----- מתוך אי הבנה שכן, ניכר מחקירותיו במשטרה, כי המערער הבין היטב את מהות החשדות הבלתי מורכבים המיוחסים לו, את מהות השאלה וביועדן טען שלא היה ב----- כלל. הכחשה זו, אשר התבררה מאוחר יותר ככוזבת, מעידה על אשמה ברורה.

עוד קבע בית המשפט קמא, כי אילו הייתה אמת בטענת המערער לפיה המתלוננת החליטה ב----- להתלונן נגדו לאחר שהתחננה לחדש עמו את הקשר והודיעה לו על הריונה, הרי שהיה משמיע את גרסתו בהזדמנות הראשונה (ראה סעיף 28 להכרעת הדין).

32. בית המשפט קמא מוצא התנהגות נוספת של המערער המוסיפה לאשמתו וזאת בנסיבות מעצרו. ביום 18/11/15 אותר המערער מסתתר מהמשטרה כשהוא מצוי מתחת למיטה בבית ב----- (מזכר ת/6), כאשר השוטרים הבחינו בו באקראי, לאחר שהמערער הודיע להם טלפונית, כי הוא שוהה בנתינה. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי מדובר בהתנהגות מתחמקת המעידה על אשמתו של המערער. עוד מצא בית המשפט קמא לחובת המערער את פנייתו למתלוננת לבטל את התלונה כבר בליל האירוע, כאשר התקשר אליה ואיים עליה שלא להתלונן וכן, העולה מהעיון בין השניים, כאשר המערער פנה ישירות למתלוננת וביקש, כי תבטל את תלונתה נגדו (ראה בהקשר זה מזכר ת/5).

33. בית המשפט קמא הוסיף והפנה לעדויותיהם של ג' פ' וש' ב', כפי שאלה באו בפניו. בהקשר זה ציין, כי באשר לאירוע ב-----, הרי שהמערער הופלל במעורבותו באירוע זה לא רק ע"י עדותה של המתלוננת, כי אם גם בעדות חברו ג' פ' ובמידת מה, גם בעדותה של ש' ב'. ג' וש' הינם בני זוג אשר נכחו ב----- ביום האירוע והם העידו בבית המשפט בעדויות שבלטו בהעדר כל רצון להפליל את המערער. אף על פי כן, בניגוד לרצונם, שימשו דבריהם להפללתו. בהודעותיהם במשטרה אישרו השניים, כי המערער אכן נכח ב----- ונפגש עם המתלוננת ובכך סתרו את גרסתו המקורית של המערער.

בית המשפט קמא הפנה עוד לעולה מהודעתו של ג' (ת/1), כמפורט בסעיף 31 להכרעת הדין. בעדותו בבית המשפט העיד ג' דברים שונים מאלה האמורים בהודעתו. נוכח שוני מהותי זה, הוכרז ג' כ"עד עוין", הודעתו הוגשה

בכפוף להוכחת נסיבות גבייתה והוא נחקר בחקירה נגדית ע"י המשיבה. ג' מסר, כי הדברים שאמר בהודעתו במשטרה אינם אמת וכי החוקרים הפעילו עליו לחץ, רשמו מפיו דברים שלא אמר והכריחו אותו לחתום על הנוסח עליו חתם והוא עשה כן שכן, הוזהר בפלילים. עוד מסר, כי הוא הוכה ע"י בלשים אשר עיכבו אותו באופן משפיל וכי סניגור ציבורי שעמו נפגש, השיא לו "עצת אחיתופל" להודות ואז ישוחרר.

34. בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא, כי 5 אנשי משטרה העידו לשם הוכחת נסיבות גביית הודעתו של ג' ומתוך עדויותיהם שוכנע בית המשפט ללא כל ספק, כי יש להעדיף את תוכן הדברים שמסר ג' במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט, זאת בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**).

בית המשפט קמא שוכנע, כי לא הופעל כל כוח כנגד העד, ושלל את הטענה ולפיה, החוקרים רשמו בדיות ודאגו להפעיל לחץ על ג' כדי שיחתום על הודעתו. עוד ציין, כי החוקרים והבלשים הותירו רושם אמין ומקצועי והטענות שהועלו כנגדם, הינן מופרכות ומשוללות כל יסוד. בית המשפט קמא לא מצא כל דופי מקצועי בכך שהעד הוזהר בפלילים, מן ההנמקות המפורטות בסעיף 34 להכרעת הדין.

35. מעבר לאמינותם של אנשי המשטרה, בניגוד לרושם השלילי שהותיר ג', קבע בית המשפט קמא, כי בהודעתו ת/1, ישנם סימנים מובהקים של שקר. כן ציין בית המשפט קמא, כי העד ידע לעמוד על שלו, להיטיב עם המערער וכי לא מדובר בבדיה שנרשמה ע"י החוקרים. בנסיבות אלו, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי גרסתו של ג' בבית המשפט כפי שזו באה בפניו, אינה אמינה וראה להעדיף עליה את גרסתו המפלילה את המערער, כפי שזו נמסרה בהודעתו במשטרה. עוד ציין בית המשפט קמא, כי גם בגרסה המפלילה בהודעתו במשטרה, ג' לא מסר את כל האמת וכי גם אז ניסה להמעיט מחומרת המעשים שביצע חברו, המערער (ראה סעיף 35 להכרעת הדין).

36. כן קבע בית המשפט קמא, כי גם ש', בת זוגו של ג', הותירה רושם ולפיו, לא הייתה נאמנה לאמת. בית המשפט קמא בא לכלל מסקנה, כי עיקר מעיינה של העדה היה נתון לכך שלא להפליל את בן זוגה ג' בנהיגת הרכב שכן, אין הוא מחזיק ברישיון נהיגה ובנוסף, העדיפה שלא להפליל את המערער, אם מפחד ממנו ואם מהעדפתו על פני המתלוננת. למרות גישה זו, ש' תרמה לגרסת המשיבה בכך שהיא שללה את הטענה שהשמיעו המערער וג' ולפיה, המתלוננת ביקשה בהיותה ב----- לחזור למערער. כן אישרה העדה, כי ג' התקשר למתלוננת לאחר שהלכה וביקש ממנה שלא להתלונן כנגד המערער.

37. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי עדויותיהם של ג' וש' עמדו בסתירה ישירה לטענתו המקורית של המערער ולפיה, הוא לא היה כלל ב----- לדידו של בית המשפט קמא, לאחר שהמערער שמע את עדויותיהם של שני חבריו בבית המשפט, כמו גם הבין, כי טענת האליבי באשר לאירוע ב----- נשללת מכל וכל, הוא החליט לשנות את טעמו ולהודות בכך שאכן היה ב----- בהקשר זה שב והדגיש בית המשפט קמא, כי ההסבר שנתן המערער לכבישת הגרסה, נעדר כל היגיון או אמינות.

38. בנוסף לכל האמור לעיל, ציין בית המשפט קמא, כי הוא מצא את גרסת המערער כולה כבלתי אמינה וכזו הרצופה סימני כזב בוטים ובניגוד למתלוננת אשר נמנעה מהשחרת פני המערער ללא הבחנה, הרי שהמערער הפריז בצורה בוטה בהשחרת פני המתלוננת אל מול האדרת עצמו ותיאור עצמו באופן חיובי.

39. עוד ציין בית המשפט קמא, כי מעדות המערער עלה החשד, כי הוא לא רק השתלט על חצי מהדירה של המתלוננת בלחץ ובאיומים כלפיה, אלא אף ניסה לנשלה מהחצי האחר, שעה שבפועל גירש אותה מהדירה לבית אביה ונותר להתגורר בבית המשותף לבדו. בית המשפט קמא בא לכלל מסקנה, כי בהתנהגות המערער יש כדי לחזק את טענת המתלוננת באשר לשליטה והניצול הכלכלי המאפיין את יחסי בני הזוג.

40. סיכום של דברים, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי עלה בידי המשיבה להוכיח מעבר לכל ספק את המיוחס למערער בכתב האישום וכי המערער לא עורר כל ספק בגרסתו הבלתי אמינה ולפיכך, הרשיע את המערער בכל העבירות המיוחסות לו, המתגבשות מהאירועים שהוכחו.

בית המשפט קמא מצא, כי המערער פצע את המתלוננת באירוע הסכין, גרם לה לחבלה של ממש באירוע כיבוי הסיגריה על צווארה, תקף אותה באופן שגרתי פעמים רבות, בין היתר, באירוע ב-----, באירוע ב---- בו הכניס יד לפיה ובכל פעם בה ירק עליה, כעניין שבשגרה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי הוכח בפניו, כי המערער איים על המתלוננת שוב ושוב ואיים גם על א', תוך קללות והשפלות. המערער אף ביצע עבירת היזק לרכוש בכך ששבר את מכשיר הטלפון של המתלוננת.

לפיכך, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

41. בית המשפט קמא שוכנע עוד, כי המערער ביצע גם עבירות נוספות הקמות מאירועים שלא הוזכרו בכתב האישום והרשיע אותו בהקשר זה בהתאם להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**") גם באיומים בחורשה וגם בתקיפה וחבלה של ממש באירוע שבו גרם למתלוננת "פנס בעין".

בית המשפט קמא שוכנע, כי המערער נהג להשפיל את המתלוננת, לגדף אותה בגסות במקרים שהוזכרו ובמקרים נוספים כעניין שבשגרה.

עוד ציין בית המשפט קמא, כי עניין הניצול הכלכלי וההשתלטות על הדירה בדרך של סחיטה ואלימות לא צוינו בכתב האישום כפי שלא צוינו מקרים נוספים, דוגמת המקרה שהתרחש בשירותים, בו הדיח המערער באסלה תמונות של אמה המנוחה של המתלוננת. עניינים אלה הוזכרו ע"י המתלוננת במשטרה והם לא נכללו בכתב האישום מתוך שיקול דעת מוטעה, או חוסר תשומת לב של המשיבה. בנסיבות אלו קבע בית המשפט קמא, כי גם עבירות אלה בוצעו ע"י המערער.

42. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי מקום בו המערער הכחיש הכחשה גורפת כל אירוע אלים שיוחס לו, ללא אבחנה כמעט בין הנסיבות השונות, הרי שכמצוות הוראת סעיף 184 לחסד"פ, הרי שניתנה לו הזדמנות להתגונן גם לגבי המקרים דוגמת אירוע "הפנס בעין" וכן אירוע הדחת התמונות באסלה, אף על פי שמקרים אלה לא יוחסו לו בכתב האישום. מעבר לכך, הרי שבחקירתו בבית המשפט, המערער נשאל לגבי כל אירוע והכחיש את כל שיוחס לו ולפיכך, הרי שבפועל התגונן המערער גם באשר להתנהגויות אשר לא נכללו בכתב האישום ולפיכך, ניתן להרשיעו בעובדות נוספות.

43. לפיכך, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בנוסף, קבע, כאמור, כי המערער נהג באלימות שגרתית ובאיומים כלפי המתלוננת, גרם לה חבלה בעינה והדיח באסלה את תמונות אמה.

נימוקי גזר הדין:

44. במסגרת גזר הדין ציין בית המשפט קמא, כי העידה כעדה לעונש מטעם המערער אמו וכן ציין את העולה מעדותה. בית המשפט קמא הפנה לשיקולי הענישה כפי שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין.

45. בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון, קבע בית המשפט קמא, כי מעשי האלימות שבוצעו ע"י המערער מהווים מספר אירועים. עוד ציין, כי אמנם בין האירועים השונים ישנה סמיכות זמנים ולמרות שניתן לראות בהם גם משום מסכת עובדתית אחת, הרי שמצא, כי נכון יהיה לקבוע מתחם ענישה נפרד לגבי חלקם של האירועים המאופיינים בייחוד. עוד קבע, כי באשר לכל העבירות ישנה זהות משתתפים וכן קיימים קווים משותפים של מערכת יחסים משפילה ואלימה החולשת על המקרים ואולם, חלק מהמקרים מחייבים קביעת מתחם נפרד נוכח הפרדה עובדתית מובהקת בין אירוע לאירוע.

46. בית המשפט קמא קבע, כי הערכים המוגנים בעבירות האלימות שבוצעו כנגד המתלוננת הינם, שלמות גופה, חייה, ביטחונה, שלווה נפשה וכבודה וכאשר מדובר בעבירות שנעברו במסגרת תא זוגי, הרי שיש בהן גם כדי לפגוע בזכותה של האישה להיות מוגנת בביתה וכן בערך של הגנה על קניינה ורכושה של המתלוננת.

כן הדגיש בית המשפט קמא את החומרה היתרה בעבירות אלימות בתוך המשפחה, המחייבת ענישה מחמירה. בהקשר זה הדגיש, כי ישנו צורך בהגנה מיוחדת בתוך התא המשפחתי שכן, העבירות שם מתרחשות בחדרי חדרים כשהן רחוקות מעיני הרשויות וכי לכך מתווסף חוסר הנכונות של הקורבן לחשוף את העבירות מתוך תלות כלכלית, רגשית, או רצון לשמור על התא המשפחתי ויש בכך כדי להעצים את המסוכנות. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית.

עוד קבע, כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים בפרשה דן הינה גבוהה ביותר, שעה שהמתלוננת נפלה קורבן לאלימותו המתמשכת של המערער וכי המעשים הגיעו עד לגבול של התעללות נפשית ופיזית, המאופיינים באדנות

ובהשפלה וכי לא ניתן להתעלם מהפגיעה הנפשית שנגרמה למתלוננת ומהשלכותיה עליה. בית המשפט פירט את נסיבות התרחשות האירועים וציין, כי המתלוננת העידה אודות הנזק הרב שנגרם לה כאשר, בין היתר, ניסתה להתאבד במהלך מערכת היחסים ומתוך מצוקה. בנסיבות אלו קבע בית המשפט קמא, כי העונש שייגזר צריך לשקלל בחובו הן את הנזק הנפשי והן את הנזק הפיזי שנגרמו למתלוננת בעטיים של המעשים וכן לבטא את עומק הסלידה ממעשים אלו.

47. במסגרת מדיניות הענישה הנהוגה הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית וציין בהקשר זה, כי במקרים בהם מדובר באלימות מתמשכת במשפחה, הרי שהפסיקה מצביעה על חומרה בה נתפסים מעשים כגון דא.

48. בנסיבות אלו קבע בית המשפט קמא, כי מתחם העונש ההולם בהתייחס לאירוע מיום 7/1/15 ואשר עניינו, פציעת המתלוננת באמצעות סכין תער, נע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

עוד קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין אירוע כיבוי הסיגריה על צווארה של המתלוננת בצירוף האיום על חברתה א', נע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר.

כן קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין אירוע "הפנס בעין" נע בין 8 חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר וכי מתחם העונש ההולם בגין אירוע התקיפה והאיומים ב----, נע בין 10 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר.

עוד קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין אירוע התקיפה ב-----, נע בין 10 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר וכי מתחם העונש ההולם בגין האירועים הנוספים ושגרת האלימות בה נקט המערער כלפי המתלוננת, נע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר.

49. עוד קבע בית המשפט, כי יש לקבוע מתחם עונש כולל למכלול המעשים והעבירות שביצע המערער, כאשר המקרים כולם הצטרפו לפרשה שנמשכה על פני מספר חודשים, בהם הייתה נתונה המתלוננת להתעללות ואיומים. כן ציין בית המשפט, כי המערער טען לחפותו וניהל את משפטו ובכך ניצל כדין את זכותו החוקית ואין עליו לשלם בשל כך, אך פועל יוצא של ניהול המשפט והבאת העדים הינה היכרות מעמיקה של הדמויות ושל הנסיבות ובמסגרת זו התרשם בית המשפט קמא מעוצמת הפגיעה והנזק שנגרמו למתלוננת ומנסיבותיה האישיות של צעירה זו.

50. בנסיבות אלו, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם הכולל בגין כלל העבירות שביצע המערער נע בין 30 חודשי מאסר בפועל לבין 5 שנות מאסר.

51. במיקום העונש הראוי לנאשם בתוך המתחם, בית המשפט בחן את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות וציין בהקשר זה, כי המערער הינו צעיר, בן 24 שנים, אשר השתחרר ממאסר כשנה בטרם מעצרו בגין האירועים דנן. עוד צוין, כי המערער ריצה מאסרים מגיל צעיר, אמו הינה אישה חולנית אשר ליוותה אותו בכל

הישיבות וביקשה להקל בעונשו. כן פירט בית המשפט קמא את הטענות שהובאו בפניו בדבר קיומה של מצוקה כלכלית וקשיים רפואיים. בית המשפט קמא דחה את הטענה בדבר היות המערער עובד לפרנסתו והימנעותו מלהסתובב בחברה עבריינית מאז שוחרר ממאסרו הקודם, מקום בו לא הובאה ראיה אשר יש בה כדי לתמוך בטענה זו וכן, אימץ את דברי המתלוננת ולפיהם, במהלך התקופה שחלפה מאז שוחרר ממאסר, המערער לא עבד וצרך סמים באופן קבוע.

52. עוד קבע בית משפט קמא, כי הגם שנסיונות חייו של המערער, כפי שתוארו ע"י בא כוחו ואמו, קשות הן, עדיין אין בהן כדי להביא להקלה בעונשו וכי נסיבותיו האישיות של העברייני בעבירות אלימות במשפחה נדחות מפני שיקולים של גמול והרתעה. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית.

53. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי לחובת המערער עבר פלילי הכולל בחובו, בין היתר, הרשעות בגין עבירות רכוש, אלימות, תקיפת עובד ציבור, הפרת הוראה חוקית, החזקת אגרופן או סכין ועוד. עוד ציין, כי לחובת המערער תלוי ועומד עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים.

54. בית המשפט קמא הדגיש, כי המערער הכחיש באופן גורף את ביצוע העבירות, לא לקח אחריות על מעשיו ובחר לנהל את משפטו עד תום. אמנם, אין בעובדה זו כדי להביא להחמרה בעונשו, אך יחד עם זאת, אין המערער זכאי לאותה הקלה לה זוכים נאשמים המודים במיוחס להם, מקבלים אחריות על המעשים וחוסכים מזמנו של בית המשפט. בהקשר זה אף הוסיף והדגיש בית המשפט קמא, כי להכחשתו הגורפת של המערער ולטענתו, כי הוא קורבן לעלילה, משמעות באשר למסוכנותו העתידית כלפי המתלוננת. ללא כל הכרה בפסול מעשיו ומבלי שקיבל אחריות, המערער עלול לסכן את המתלוננת ודפוס האלימות המאפיין אותו עלול להיות מופנה כלפי בנות זוג אחרות.

55. בנסיבות אלו קבע בית המשפט קמא, כי על גזר הדין לשקף את הסלידה מהתנהגות המערער ולהעביר מסר ברור באשר לפסול בעבירות אלימות כלפי נשים ע"י בני זוגן. בית המשפט קמא שוכנע, כי יש להרחיק את המערער מהחברה על דרך השתת מאסר בפועל משמעותי אשר יהלום את חומרת מעשיו והתקשה לראות בנסיבות עליהן הצביע ב"כ המערער משום נסיבות לקולא, במיוחד נוכח העדרה המוחלט של חרטה. יחד עם זאת, גילו הצעיר של המערער שוקלל לטובתו.

56. בנסיבות אלו ולאחר ששקלל את מכלול השיקולים, השית בית המשפט קמא על המערער את העונשים שפורטו לעיל.

טיעוני המערער:

57. המערער הגיש בעצמו הודעת ערעור בכתב יד ולאחר מכן, הוגשה הודעת ערעור מודפסת ע"י בא כוחו.

58. בהודעת הערעור שבכתב יד הדגיש המערער, כי לאורך כל ההליך הוא טען לחפות וכי לא ביצע את העבירות בהן הורשע. עוד טען המערער, כי הרשעתו הינה על סמך אמון בלבד שראה בית המשפט קמא לתת במתלוננת. במסגרת זו אף ביקש המערער, כי ימונה לו סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית.

59. בהודעת הערעור שבכתב פירט ב"כ המערער את העולה ממארג הראיות שהובא באשר לאירועים השונים המיוחסים למערער בכתב האישום, כמו גם באשר לאירועים הנוספים בהם הורשע. בהקשר זה הפנה ב"כ המערער לסתירות, פריכות ותהיות שעלו מעדות המתלוננת, כמו גם ובזיקה לעולה מעדויות יתר עדי התביעה, והכל כמפורט בטיעוניו שם.

60. באשר למיוחס למערער בסעיפים 1 ו- 2 לעובדות כתב האישום, היינו האירוע מיום 7/1/15, טען ב"כ המערער, כי לא הונחה בפני בית המשפט קמא כל עדות או ראיה באשר לאלימות המתוארת והמיוחסת למערער בסעיפים אלו, על אף שניתנה למתלוננת ההזדמנות להעיד אודות כך.

61. באשר לאירוע המיוחס למערער בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, האירוע אשר על פי הנטען התרחש בבית הוריה של המתלוננת ב-----, טען ב"כ המערער, כי המתלוננת העידה על אירוע שהתרחש ברח' ---- (דירה א') וכי המתלוננת לא העידה אודות אירוע אלימות שהתרחש בבית הוריה. לידיו של ב"כ המערער אין המדובר בטעות טכנית.

באשר למיוחס למערער בסעיף 4 לכתב האישום ולפיו, הוא כיבה סיגריה על צווארה של המתלוננת, הרי שב"כ המערער הפנה לפריכות ולתהיות העולות מעדות המתלוננת, בזיקה ותוך השוואה לעולה מעדות חברתה א' א'. עוד ציין, כי במסגרת חקירתה הנגדית אישרה א', כי בזמן עדות המתלוננת בבית המשפט, הרי שהיא עמדה ליד הדלת והקשיבה לתוכן עדותה.

62. גם באשר לאירוע הפציעה המיוחס בסעיף 6 לעובדות כתב האישום, הפנה ב"כ המערער לעדות המתלוננת ולפריכות והתהיות העולות מעדותה, כך לידיו בהקשר זה. כך גם הפנה לעדותו של ד"ר גדבאן ולקשיים העולים מעדותו בזיקה לעדות המתלוננת, כמפורט בטיעוניו שם, בהתייחס לתיעוד הרפואי נ/6. בהקשר זה הפנה ב"כ המערער לעדותו של השוטר פרץ אשר קיבל את המסמך נ/6 מהמיון ב----- והעלה תהיות גם בהקשר לעדותו של עד זה.

63. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי סעיף 7 המיוחס למערער בכתב האישום אינו מגלה כל עבירה פלילית. כן הפנה לעדות המתלוננת באשר לאירוע שבירת הטלפון ע"י המערער, כנטען בסעיף 8 לעובדות כתב האישום, כמו גם לעדותו של ש' ק' והקשיים והתהיות העולים מעדותו, באשר למתלוננת.

64. באשר למיוחס למערער בסעיף 9 לעובדות כתב האישום, טען ב"כ המערער, כי המתלוננת לא העידה בבית המשפט אודות המיוחס למערער בסעיף זה וכי לא פירטה בעדותה בבית המשפט כל מעשה אלימות או איומים

שהופנו אליה בהקשרו של הסעיף האמור.

65. באשר למיוחס למערער בסעיף 10 לעובדות כתב האישום, העלה ב"כ המערער קשיים, תהיות ופריכות אשר נתגלעו בהקשר זה, כך לדידו, בעדותה של המתלוננת.

66. באשר לאירועים עליהם סיפרה המתלוננת לראשונה אך בעדותה בבית המשפט, טען ב"כ המערער, כי באשר לאירועים אלו לא היה בידי הצדדים כל חומר חקירה ולמרות זאת, בית המשפט קמא הרשיע את המערער בכל המקרים הנוספים, כאמור.

67. ב"כ המערער הפנה לעדות המערער ולגרסתו, כמו גם טענתו, כי מדובר בעלילה ובמזימה שרקחה כנגדו המתלוננת, על רקע סירובו לוותר למתלוננת על זכויותיו בדירת המגורים המשותפת וכן נוכח סירובו לחזור ולחיות עמה. ב"כ המערער הפנה בפירוט לעולה מעדות המערער וטען להיגיון פנימי המצוי בגרסת המערער ובהסברים שנתן.

68. ב"כ המערער ציין את הכלל ולפיו, ערכאת הערעור לא תתערב בדרך כלל בממצאי מהימנות שנקבעו ע"י הערכאה המבררת, אלא במקרים חריגים ולדידו, עסקינן במקרה בו יש מקום להתערב בקביעת המהימנות המוחלטת כפי שנקבעה ע"י בית המשפט קמא. בהקשר זה טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא שעה שלא נתן דעתו לשקריה הבוטים של המתלוננת, שעה שלא בחן בזהירות המתבקשת את המניע הברור שהיה למתלוננת לפגוע במערער על רקע סירובו לוותר על זכויותיו בדירת המשותפת, שעה שהעדיף את גרסת המתלוננת ולא נתן את דעתו לעובדה, כי המתלוננת הייתה אובססיבית כלפי המערער ופעלה להשיבו אליה, בעיקר באירוע שהתרחש ב-----, כאשר המתלוננת ביצעה 22 שיחות לחברתה ש', על מנת להביא את המערער למפגש ב-----.

עוד הוסיף וטען, כי בית המשפט קמא שגה שעה שלא שקלל את העובדה שהמתלוננת שתתה כמות גדולה של אלכוהול בעת האירוע ב-----, עובדה עליה נשאלה גם במהלך חקירתה במשטרה (נ/1). עוד טען, כי בית המשפט קמא שגה שעה שלא נתן דעתו לעובדה, כי במסגרת חקירתה הראשית בבית המשפט, השיבה המתלוננת על כל שנשאלה ולא נתקלה בקשיים לזכור את האירועים ואולם במסגרת חקירתה הנגדית, השיבה פעמים רבות, כי "אינה זוכרת", התנהלות הפוגעת במהימנותה. עוד טען, כי טעה בית המשפט קמא שעה שלא נתן את המשקל הראוי לעובדה, כי מספר עדי תביעה העידו אודות אופייה והתנהלותה של המתלוננת שעה שבגדה במערער, עישנה סמים, ריצתה עונש מאסר וניהלה זוגיות בלתי תקינה עם המערער. עוד טען, כי על בית המשפט קמא היה ליתן דעתו לעובדה, כי לחובת המתלוננת הרשעות קודמות, חקירות קודמות במשטרה וכן ליתן משקל לניסיונותיה הרבים של המתלוננת לשבש את החקירה ולטעת אצל העדים גרסה שביקשה שיעידו אודותיה.

69. עוד טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא עת מצא את המתלוננת כמהימנה על אף התנהלותה המשונה בכל הקשור לרכישת דירה במקום מגורי המערער עוד בטרם השתחרר ממאסרו, כן שגה עת הרשיע

את המערער גם בעבירת איומים בגין האירוע המתואר בסעיף 11 לכתב האישום (האירוע ב-----), כאשר המתלוננת לא העידה על כך כלל בבית המשפט וכן שעה שהרשיע את המערער באירוע המיוחס בסעיף 11 בכללותו ודחה את גרסת המערער והסבריו שניתנו בהקשר זה. עוד טען, כי היה על בית המשפט קמא לקבל את גרסת עדי התביעה 5 ו- 6 אודות נסיבות האירוע ב----- וכן ליתן דעתו לנסיבות גביית הודעתו של ג' אשר איום ע"י השוטרים. עוד טען, כי שגה בית המשפט קמא עת נתן אמון בגרסת המתלוננת בכל הנוגע לאירוע פציעת האצבע הנטען בסעיף 6 לכתב האישום שכן, עסקין בגרסה כבושה.

70. עוד הוסיף וטען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא עת נתן משקל משמעותי למסמך הרפואי שהוגש, מבלי שניתן צו שיפוטי לגביו, עת נתן משקל לתמונות המתעדות אצבע שצילמה המתלוננת, עת קיבל את עדות המתלוננת בכל הנוגע לסיגריה שכובתה לכאורה על צווארה, שעה שמדובר בעדות כבושה ושעה שהיו למתלוננת הזדמנויות רבות להתלונן בגין כך קודם לכן. עוד טען, כי שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי המערער הוא זה שכיבה סיגריה על צווארה של המתלוננת והתעלם מהעובדה, כי מדובר בסימן ישן אשר בהתייחס אליו לא הוגש תיעוד רפואי. כן שגה בית המשפט קמא עת התעלם מהעולה מעדותה של העדה א' ולפיו, ייתכן והסימן נגרם ע"י אדם אחר שכן, כפי העולה מעדותה, על המתלוננת היו כל העת סימנים והייתה קורבן לאלימות ע"י בני זוג אחרים שהיו לה.

71. באשר לאירוע שבירת הטלפון, המיוחס בסעיף 8 לכתב האישום, טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא שעה שהרשיע את המערער בסעיף זה, שעה שהתשתית הראייתית להוכחת המיוחס למערער בהקשר זה נעוצה בגרסת המתלוננת בלבד אל מול גרסת המערער ולא הוצגה כל ראיה חיצונית תומכת לקיומו של הטלפון, צילום מוצג ועוד.

כן הוסיף וטען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי הוא הכה באגרופו בעינה של המתלוננת וגרם לה ל"פנס", טענה שעלתה לראשונה במסגרת עדותה של המתלוננת בבית המשפט ולא ניתנה למערער כל הזדמנות להתגונן מפניה, מה גם שהמתלוננת עצמה טענה בעדותה, כי אין היא בטוחה, כי החבלה נגרמה ע"י המערער.

עוד טען המערער, כי שגה בית המשפט קמא, מקום בו נתן משקל לאמור בהודעת העדה א', כפי שזו נמסרה במסגרת בעוד שבמסגרת עדותה בבית המשפט העדה הוכרזה "עדה עוינת" וההודעה התקבלה בכפוף לתנאים הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות ואולם גובה האמרה לא נחקר בעקבות נסיבות גביית ההודעה האמורה.

72. עוד הוסיף וטען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא שעה שהרשיע את המערער באירועים הנוספים עליהם העידה המתלוננת לראשונה בבית המשפט, מקום בו לא ניתנה למערער הזדמנות להתגונן מפניהם והוא לא הוזהר כנדרש.

73. באשר לגזר הדין, טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא שעה שקבע מתחמי עונש הולמים גבוהים

מאלה המקובלים והעולים ממדיניות הענישה וכן לא התחשב בכלל הנסיבות, אשר יש בהן כדי להקל עם המערער. עוד הוסיף וטען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא את הפעיל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים במצטבר לעונש המאסר שהושת על המערער, מקום בו מדובר בעבירה ישנה שנעברה לפני מספר שנים.

74. בנסיבות אלו ונוכח כל האמור לעיל, עתר ב"כ המערער לקבלת הערעור ולהורות על זיכוי המערער.

75. בהשלמת טיעוניו בעל פה בדיון מיום 8/11/16, חזר ב"כ המערער על עיקר טיעוניו כפי שהם פורטו לעיל והפנה לשקריה של המתלוננת, כטענתו, כפי שהם הובאו במסגרת עדותה בבית המשפט ותוך השוואה לאמור בהודעותיה במשטרה. כן הפנה ב"כ המערער לעולה מעדויותיהם של יתר עדי התביעה. ב"כ המערער הוסיף והדגיש, כי בניגוד לאמור בסיכומי המשיבה ובניגוד לקביעת בית המשפט קמא במסגרת הכרעת דינו, הרי שב"כ המערער לא קיבל קודם לעדותה של המתלוננת מסמך אשר יש בו עדכון באשר לאירוע שהתרחש בחורשה כפי הנטען. עוד הוסיף והדגיש ב"כ המערער, כי במסגרת עדותה בבית המשפט, המתלוננת לא העידה על 4 סעיפים מתוך כתב האישום ותחת זאת סיפרה על אירועים חדשים שלא נמסרו קודם לכן.

בהתייחס לטיעוני המשיבה, טען ב"כ המערער והדגיש, כי המערער לא נחקר במשטרה בנוגע לאירוע הדחת התמונות באסלה.

76. ב"כ המערער חזר על עיקר טיעוניו כנגד גזר הדין כפי שפורטו לעיל.

טיעוני המשיבה:

77. המשיבה עתרה לדחיית הערעור על כל חלקיו. בהקשר זה ציינה המשיבה, כי הכרעת דינו של בית משפט קמא מתבססת על ממצאי מהימנות חד משמעיים. כן הדגישה המשיבה את ההלכה ולפיה, בית המשפט שלערעור יתערב בממצאי מהימנות רק במקרים חריגים ואין זהו המקרה לעשות כן. כך הוסיפה וטענה המשיבה, כי המתלוננת העידה ארוכות בפני בית המשפט קמא, אשר התחשב גם במאפייני אישיותה ואשר הסביר את ה"שקרים" שנמצאו בעדותה. כך גם נתן הסבר מדוע פרטים מסוימים לא הוזכרו ע"י המתלוננת קודם לעדותה ובית המשפט קמא אף תמך את קביעותיו בהקשר זה בפסיקת בית המשפט העליון באשר לסוגיה הרלוונטית.

באשר לעבירות והמעשים הנוספים בהם הורשע המערער, אשר ההרשעה בהם התבססה על הדברים שמסרה המתלוננת לראשונה בבית המשפט, טענה ב"כ המשיבה, כי חלק מן הדברים נמסרו ע"י המתלוננת בהודעותיה במשטרה והם לא הוזכרו בכתב האישום מפאת שגגה, או מהיסח דעת של המשיבה ולא ניתן לומר בהקשר זה, כי לא ניתנה למערער הזדמנות להתגונן שכן, המערער נשאל אודות כך ומסר את תגובתו.

באשר לדברים שעלו לראשונה בבית המשפט, טענה המשיבה, כי מקום בו יריעת המחלוקת שבה בוחר הנאשם

הינה רחבה כמו במקרה דנן, שעה שעסקינן בהכחשה גורפת של כל העבירות, הרי שגם אם הדברים עלו לראשונה בבית המשפט, הרי שניתנה למערער הזדמנות הוגנת להתגונן נוכח קו ההגנה המרחיב שבו בחר.

78. עוד הוסיפה וטענה ב"כ המשיבה, כי באשר לאירוע שעניינו הדחת התמונות באסלה, הרי שהמערער נחקר בגין כך במסגרת הודעותיו במשטרה, טיעון אשר לאחר בדיקה חזרה בה ממנו ב"כ המשיבה, ובאשר לשני האירועים הנוספים שעלו בבית המשפט, היינו מכת האגרוף בעין המתלוננת והאירוע שהתרחש בחורשה, הרי שנוכח קו ההכחשה הגורף בו נקט המערער, הרי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן. בהקשר זה הפנתה המשיבה לפסיקה רלוונטית.

79. באשר לטענות ב"כ המערער בדבר שיבוש מהלכי משפט שביצעה המתלוננת, שעה שהדיחה את עדי התביעה באשר לתוכן עדויותיהם, טענה ב"כ המשיבה, כי גם לכך התייחס בית המשפט קמא וקבע את קביעותיו. בהקשר זה הוסיפה והדגישה, כי עסקינן בעדים אשר לא אהבו את מעמד עדותם בבית המשפט, היססו להעיד לטובת המתלוננת ובסופו של דבר, בלית ברירה, אישרו את הדברים שמסרו בהודעותיהם במשטרה וחיזקו את עדות המתלוננת.

טענות המערער בהקשר זה, כי עדים אלה הודחו ע"י המתלוננת נעדרות כל אחיזה ולפיכך, יש לדחותן.

80. עוד הוסיפה וטענה המשיבה, כי בעדותו בבית המשפט קמא, עומת המערער עם כל המיוחס לו בכתב האישום והסעיפים הוקראו לו בזה אחר זה והוא הכחיש את המיוחס לו ובנסיבות אלו, הרי שברי הוא, כי ניתנה לו הזדמנות להתגונן.

81. באשר לעדותה של א' והסתמכות על דברים שמסרה בהודעתה במשטרה, זאת בשונה מהדברים שמסרה בבית המשפט, הרי שבהקשר זה הסכימה ב"כ המשיבה, כי יכול ולא ניתן להסתמך על דברים שמסרה העדה במשטרה, מקום בו גובה האמרה לא העיד באשר לנסיבות גביית ההודעה ואולם טענה, כי בהקשרם של הדברים עליהם העידה א', הרי שניתן להסתמך על עדות המתלוננת בלבד.

82. עוד הוסיפה וטענה המשיבה, כי ניתן למצוא באירועים האחרים שהתרחשו והמארג הראייתי שהובא באשר לאלה, כמחזקים את האירוע עליו העידה א' וגם אם לא ניתן לקבל את אמרת החוץ של א', הרי שאין הדבר גורע מהמארג הראייתי הכולל ואין בכך כדי להביא לזיכויו המערער מהאירוע אשר לגביו רלוונטית עדותה של א'.

83. באשר לגזר הדין הדגישה ב"כ המשיבה, כי עסקינן במסכת אירועים קשה, משפילה ומבזה. בית המשפט קמא לא ראה לנכון לסטות ממתחמי העונש ההולמים ומיקם את העונש הראוי למערער במתחמי העונש ההולמים שקבע במקום הנכון. כך הדגישה, כי המערער לא לקח אחריות על המעשים. כן הפנתה לעברו הפלילי, לעובדה שעונש מאסר מותנה היה תלוי ועומד בעניינו ובנסיבות אלו, הענישה שהושתה הינה ראויה והולמת את נסיבות המקרה דנן.

דין והכרעה:

הערעור על הכרעת הדין:

84. מושכלות יסוד הן, כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות הערכאה הדיונית בנושאי מהימנות, גרסאות וממצאים עובדתיים אלא בתנאים חריגים ביותר. עם זאת, אין עסקינן בכלל בל יעבור וערכאת הערעור תתערב בממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הראשונה כאשר אלה נקבעו על פי שיקולים בלתי סבירים, או שנקבעו תוך התעלמות מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל, או כאשר אי מהימנות של עד "בולטת לעין", או כאשר ברור וגלוי על פני הדברים, כי הערכאה הראשונה נתפסה לכלל טעות בהקשר זה. ראה בעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי "על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום", מעמ' 1934 ואילך. כן ראה ע"פ 2103/07 אביהו הורוביץ ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.08), שם נקבע, כי הכלל המנחה הנקוט בידי ערכאת הערעור הינו, כי זו תמשוך ככלל את ידה מהתערבות בקביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, זאת מתוך התפיסה הגורסת, כי הערכאה הדיונית נהנית מן היתרון שבהתרשמות בלתי אמצעית מן העדים ומכלל הראיות.

התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות מצטמצמת רק לאותם מקרים חריגים בהם הממצאים והמסקנות שקבעה הערכאה הדיונית אינם מתקבלים על הדעת, כאשר ברור וגלוי מהם, כי נפלה שגגה גסה, מהותית ובולטת אצל הערכאה הדיונית בהקשר זה, או שמתגלות סתירות היורדות לשורשו של עניין ולא ניכר, כי הערכאה הדיונית נתנה עליהן דעתה. ערכאת הערעור לא תירתע מהתערבות, גם מקום שמדובר בממצאים עובדתיים המתבססים על שיקולים שבהיגיון ובמסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות שהוכחו. כן ראה בהקשר זה גם ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ז (1) 225, ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל פ"ד מ"ג (3) 221, ע"פ 6730/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.2.06) וע"פ 10432/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.6.07).

85. עיון בהכרעת דינו של בית המשפט קמא מלמד, כי זו נסמכת על מספר אדנים שונים ומאובחנים העולים בקנה אחד זה עם זה, מחזקים האחד את רעהו ומניחים יחדיו פסיפס ראייתי לביסוס, בעיקרם של דברים, המיוחס למערער בכתב האישום, כמו גם הרשעתו בגין האירועים הנוספים בגינם הורשע.

86. כאמור, האדן הראייתי העיקרי עליו נסמכה הכרעת דינו של בית משפט קמא הינה עדות המתלוננת. בית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מעדותה של המתלוננת וקבע לגביה ממצאי מהימנות ברורים וחד משמעיים. בהקשר זה וכפי שפורט בהרחבה לעיל, קבע בית המשפט קמא, כי הוא רואה ליתן אמון מלא בגרסת המתלוננת וכי עדותה הייתה נוגעת ללב ורצופה סימני אמת, קולחת ואסוציאטיבית. בית המשפט קמא מצא, כי המתלוננת מסרה פרטים על פי רצף הגיוני שהונחה בתחושות כנות.

זאת ועוד, בית המשפט קמא אף היה מודע לנתוניה של המתלוננת ואף התרשם מהם באופן בלתי אמצעי, שעה

שקבע, כי התרשם מצעירה בלתי מתוחכמת, אינה משכילה ודלת הבעה. זאת ועוד, בית המשפט קמא מצא במתלוננת מידה של קורבנות, כמו גם התרשם מהקושי שחוותה במהלך עדותה (ראה בהקשר זה סעיף 16 להכרעת הדין).

כאמור, בית המשפט קמא התרשם מהמתלוננת באופן בלתי אמצעי, וראה ליתן אמון מלא בעדותה ואף נתן הנמקות ענייניות באשר להתרשמותו, כאמור, כמו גם ותוך התייחסות להתרשמותו מיכולות המתלוננת ומנתונייה. בנסיבות אלו, הרי ברי הוא, כי ישנו יתרון ברור לערכאה המבררת, אשר מתרשמת מן העדים באופן בלתי אמצעי ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו של בית המשפט קמא, אשר יש להתערב בה.

87. בית המשפט קמא אף היה מודע לסתירות שנפלו בגרסת המתלוננת, תוך השוואה לעדותה כפי שזו נמסרה בבית המשפט לבין המתואר בכתב האישום המבוסס על האמור בהודעות המתלוננת במסגרת חקירתה במשטרה (נ/1 - נ/4). בית המשפט בחן סתירות אלו ב"רחל בתך הקטנה", אל מול עדותה של המתלוננת כפי שזו באה בפניו והתרשמותו ממנה באופן בלתי אמצעי, כמו גם התרשמותו מנתונייה האישיים וכן שזר ובחן סתירות אלו במארג הראיות הכולל כפי שזה בא בפניו. לאחר שעשה כן, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי מדובר באי התאמות שוליות וזניחות, אשר מקורן באישיותה של המתלוננת ובקושי שלה להעיד עדות מפורטת, כמו גם נוכח ריבוי העבירות כלפיה, שעה שסבלה באופן שגרתי ותדיר מאלימות והשפלות מהמערער. בית המשפט קמא לא עשה מלאכתו קלה והתייחס לסתירות אלו ואף נתן הנמקות השזורות בחומר הראיות למסקנתו בדבר משמעותן של הסתירות ובסופו של יום, בא לכלל מסקנה, כי אין בהן כדי לפגוע באמינותה הכללית של המתלוננת שנמצאה ע"י בית המשפט קמא **כמהימנה מאוד** (ההדגשה לא במקור - הערה שלי - י.ש) (ראה בהקשר זה סעיפים 17-18 וכן סעיף 25 להכרעת הדין).

לא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעותיו אלו של בית המשפט קמא, אשר היה מודע לסתירות שנפלו בעדות המתלוננת, בחן אותן לגופן ולאור התרשמותו באופן בלתי אמצעי מעדות המתלוננת וכן בזיקה ובאספקלריה למארג הראיות הנוסף והכולל שהוצג ולפיכך, אין מקום להתערב בהן.

88. לא זו אף זו, עדות המתלוננת לא עמדה לבדה ובפני בית המשפט קמא עמד מארג ראיות שלם בעל אדנים שונים ומאובחנים, אשר נשזרו וחיזקו זה את זה ואשר היה במקורות הראייתיים הנוספים כדי לחזק את עדות המתלוננת. בית המשפט קמא לאורך הכרעת דינו, ראה לפרט אדנים ראייתיים אלו, תוך התייחסות לעדויות הספציפיות שבאו בפניו וקביעותיו בהקשרן של אלה.

כך לדוגמא הפנה בית המשפט קמא באשר לאירוע פציעת האצבע (המיוחס בסעיף 6 לעובדות כתב האישום) לדיסק הכולל שני תצלומים של אצבע (אמה) פצועה ותפורה (ת/9א), אשר הוצגו למתלוננת במהלך עדותה ולגביהם העידה המתלוננת, כי מדובר בצילומים שהיא בעצמה צילמה באמצעות מכשיר הטלפון שלה ביום האירוע ואחר כך שלחה אותם לחוקר, לבקשתו. החוקר, רפ"ק אופיר בוזגלו אישר את הדברים במזכרו ת/19 וכן בעדותו בבית המשפט. כן הוגשה תעודה רפואית מיום 7/1/15, עליה חתום ד"ר גדבאן ובה נרשם, כי המתלוננת הגיעה עם חתך עמוק מדמם לתפירה (ראה מקטע אמצעי ב - נ/6 תחת הכותרת "סיבת הפניה").

באדנים ראייתיים אלו, כפי קביעת בית המשפט קמא, יש כדי לעלות בקנה אחד עם עדות המתלוננת ולחזקה ולפיכך, לא מצאתי, כי נפלה שגגה גם בקביעתו זו של בית המשפט קמא.

יוער עוד, כי בית המשפט קמא היה מודע לדברים שמסרה המתלוננת מיד עם הגיעה לקבלת הטיפול הרפואי ולפיהם, היא נחתכה תוך כדי חיתוך סלט ואולם המתלוננת נתנה הסבר לגרסתה זו, אשר עולה בקנה אחד עם מכלול נסיבות המקרה, היגיון הדברים והשכל הישר, כמו גם ניסיון החיים ובית המשפט ראה לקבל הסבר זה ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו. בית המשפט קמא עוד היה מודע והתייחס לטענת ב"כ המערער ולפיה, התיעוד הרפואי נ/6 שהוגש, כאמור, איננו קביל שכן הוצג ללא צו שיפוטי. בית המשפט קמא ראה בדין לדחות טענה זו שכן, המתלוננת ויתרה מכללא, על זכותה לסודיות רפואית באשר לאירוע פציעת האצבע, מה גם, ובצדק קבע בית המשפט קמא, כי אין משקל ממשי לטענה זו, מקום בו המערער לא הכחיש את עצם פציעת המתלוננת, אלא התמקד בהכחשת אופן התרחשותה וגרימתה.

89. כך גם באשר לעדות המתלוננת בהקשרו של אירוע כיבוי הסיגריה על צווארה (המיוחס בסעיף 4 לעובדות כתב האישום), הרי שעדותה של זו, נסמכת ומקבלת את עיגונה במקורות ראייתיים נוספים בדמות הצבעת המתלוננת על סימן קל שנותר במקום הכוויה אשר אף צולם ותועד וראה בהקשר זה מזכר ת/19 של רפ"ק אופיר בוזגלו וכן דיסק, ת/9.

בנסיבות אלו, הרי שבצדק קבע בית המשפט קמא, כי גם בהקשרו של אירוע זה, הרי שאין עומדת עדותה של המתלוננת בגפה והיא מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתיים במקורות הראייתיים הנוספים עליהם הצבענו לעיל.

90. כך לדוגמא באשר לאירוע ב-----, הרי שבנוסף לעדות המתלוננת, אשר, כאמור, בית המשפט קמא התרשם ממנה באופן בלתי אמצעי וראה ליתן אמון מלא בעדותה, יש בנמצא מקורות ראייתיים שונים ונוספים אשר יש בהם כדי לחזק את עדות המתלוננת. כך לדוגמא, ראה את האמור בהודעתו של העד ג' פ' (ת/1), אשר הוכרז כ"עד עוין" ואשר הודעתו הוגשה בכפוף להוכחת תנאי הקבילות הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות, אשר הוכחו ואשר בהודעתו (ראה עמ' 2 להודעה משורה 45 ואילך), יש כדי לעלות בקנה אחד עם האמור בהודעת המתלוננת ולחזקה.

יוער, כי בית המשפט קמא נתן הנמקות רלוונטיות אשר הינן ממך העניין, מדוע ראה להעדיף את האמור בהודעתו של ג' (ת/1) (בחלקה השני לאחר שנחקר באזהרה, משורה 45 ואילך), על פני עדותו בבית המשפט ואף ראה לדחות את טענותיו של ג' באשר לנסיבות גביית ההודעה ולהעדיף את עדויות אנשי המשטרה בהקשר זה. לא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעותיו אלו של בית המשפט קמא וכי יש להתערב בהן (ראה בהקשר זה סעיף 34 להכרעת הדין).

91. זאת ועוד, הרי שחיזוק לטענות המתלוננת באשר להתרחשות האירוע ב-----, ניתן למצוא גם בעדותה של העדה ש', כפי שפורט בהרחבה בהתייחס לעדותה ע"י בית המשפט קמא וראה בהקשר זה סעיף 36 להכרעת

הדין. לא זו אף זו, בדין קבע בית המשפט קמא, כי עדויותיהם של ג' וש' עמדו בסתירה ישירה לטענתו המקורית של המערער ולפיה, הוא לא היה ב----- כלל ואף בכך יש כדי לעלות בקנה אחד עם גרסת המתלוננת ולחזקה.

92. גם באשר לאירוע הנוסף שעניינו הכאת המתלוננת ע"י המערער וגרימת "פנס" בעינה, הרי שנמצא חיזוק לעדות המתלוננת בעדות אביה, י' א', אשר העיד, כי המתלוננת הגיעה אליו עם "פנס" בעין ודיווחה שקיבלה מכה מארון ובמקרה אחר באה עם פצע ביד ודיווחה שנחתכה תוך כדי הכנת סלט. האב מסר, כי אירוע ה"פנס" בעין היה סביב אירוע משפחתי כלשהו ובכך היה כדי לעלות בקנה אחד עם גרסת המתלוננת, כי הדבר קרה בסמוך לאירוע בת המצווה של אחותה (ראה בהקשר זה סעיף 26 להכרעת הדין). בית המשפט קמא אשר התרשם באופן בלתי אמצעי מעדות האב ראה ליתן בה אמון ומצא בעדות האב משום חיזוק לגרסת המתלוננת. קביעותיו אלו של בית המשפט קמא יש להן על מה שיסמכו ולא מצאתי, כי יש להתערב בהן.

93. מנגד, בית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מעדות המערער כפי שזו באה בפניו ומצא את עדותו של המערער וגרסתו כבלתי אמינות וראה לדחותן ברובן, זאת בהתייחס לנקודות המחלוקת העיקריות, כמו גם בהתייחס לעניינים שבשוליים. מעבר להתרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט קמא מעדות המערער כפי שזו באה בפניו, הרי שבית המשפט קמא נתן הנמקות ענייניות מדוע ראה לדחות את עדות המערער וראה לעגן במארג הראיות הכולל כפי שבא בפניו (ראה בהקשר זה סעיפים 27 - 29 להכרעת הדין). בחנתי קביעותיו אלו של בית המשפט קמא ולא מצאתי, כי נפלה בהן שגגה. נהפוך הוא. ההנמקות שניתנו ע"י בית המשפט קמא הינן רלוונטיות, ענייניות, מוצאות את עיגונן במארג הראיות הכולל ואין מקום להתערב בהן.

94. כאמור, בית המשפט קמא ראה להרשיע את המערער בכל הסעיפים והמעשים המיוחסים לו בכתב האישום ואף ראה להרשיעו באירועים ובמעשים נוספים ואשר עניינם, תקיפת המתלוננת באופן שגרתי פעמים רבות ע"י המערער, איומים שהופנו כלפי המתלוננת בחורשה ותקיפה וחבלה של ממש של המתלוננת באירוע בו נגרם לה ע"י המערער "פנס" בעין, כמו גם ניצולה הכלכלי של המתלוננת והשתלטות על הדירה בדרך של סחיטה ואלימות וכן, האירוע בו הדיח המערער באסלה תמונות של אמה המנוחה של המתלוננת.

95. באשר לאירועים המיוחסים בסעיפים 1 - 2 לעובדות כתב האישום, הרי שב"כ המערער טען, כי בהקשרם של סעיפים אלו, לא הונחה בפני בית המשפט כל תשתית ראיתית וכי המתלוננת לא התייחסה לאירועים אלו בעדותה בפניו. עיון קפדני בעדות המתלוננת מלמד, כי אכן המתלוננת לא העידה באופן ספציפי אודות אירועים אלו. יחד עם זאת, הרי בעיקרם של דברים, המעשים המיוחסים למערער בסעיפים אלו, ולפיהם, המערער קילל את המתלוננת וירק עליה (סעיף 1 לעובדות), חבק בחוזקה בגופה והיכה אותה בפניה (סעיף 2 לעובדות), נשזרו בשים לב לטיבם, לאורך כל עדות המתלוננת, כאשר היא סיפרה, כי המערער נהג לקלל אותה, לסטור לה ולחנוק אותה. (ראה לדוגמא: עמ' 9 לפרוטוקול שורות 11-13 ועמ' 36 לפרוטוקול שורות 2-3).

לפיכך, אין בעובדה ולפיה המתלוננת לא העידה אודות הקשרם של המעשים והשתלשלות האירועים הספציפית המיוחסת בסעיפים אלו, כדי לשמוט את הקרקע תחת עצם ביצוע המעשים כלפי המתלוננת והונח בסיס בעדותה להרשעתו בעבירות אלה.

שונה הדבר באשר למיוחס בסיפא של סעיף 2 לעובדות כתב האישום, בכל הנוגע להכאת המתלוננת במכת אגרוף בבטנה וגרימת קשיי נשימה, אשר הינם מעשים ספציפיים, אודותיהם לא העידה המתלוננת כלל. אמנם הדברים מוצאים את ביטויים בהודעת המתלוננת (נ/2 שורות 43 - 45), אך ברי הוא כי מקום בו הודעות המתלוננת הוגשו מטעם ההגנה (נ/1 - נ/4), הרי שהן מוגשות אך כראיות לסתירות העולות מהן ומקום בו המתלוננת לא חזרה על הדברים במסגרת עדותה בבית המשפט, הרי שלא ניתן להסתמך על האמור בהודעותיה, כדי להוכיח את המיוחס למערער בכתב האישום בהקשר זה. בנסיבות אלה, הרי שלא הוכחו העובדות שבסעיף 2 לכתב האישום, ככל שהדבר מתייחס למכת האגרוף בבטן המתלוננת ולגרימת קשיי הנשימה, ולפיכך, הייתי מציעה לחברי לזכות את המערער מחלק זה בעובדות.

96. באשר למיוחס למערער בסעיפים 3, 4 ו- 5 לכתב האישום, הרי שהמתלוננת העידה אודות המעשים שבוצעו בה במסגרת עדותה וראה בהקשר זה עמ' 9 לפרוטוקול מיום 18/5/16 ובהמשך, בעמ' 14 לפרוטוקול ובמסגרת חקירתה הנגדית, מעמ' 27 לפרוטוקול ואילך. אף אני מודעת לאי הדיוקים שנפלו בעדות המתלוננת, כפי שהיה מודע אף בית המשפט קמא ואולם, לא מצאתי, כי יש בכך כדי לרדת לשורשו של עניין וההנמקות שהובאו ע"י בית המשפט קמא לאימוץ גרסת המתלוננת והאדנים הראייתיים הנוספים שהובאו לתמיכה בגרסה זו, יש להם על מה שיסמכו ולא מצאתי, כי יש להתערב בהם.

97. בסעיף 3 לעובדות כתב האישום הרי שמיוחס למערער גם, כי קילל את המתלוננת 2, תקף אותה בכך שירק עליה וכן איים עליה. באשר לקללות שהופנו כלפי א', הרי שהמתלוננת העידה אודות כך בעמ' 9 לפרוטוקול שורות 10-11 ואולם א' העידה בבית המשפט ולאחר שהוכרזה כ"עדה עוינת" ונשאלה אודות הדברים, מסרה ואישרה בעדותה בבית המשפט, כי המערער קילל אותה, ירק עליה וכן אמר לה "עופי מפה או שאני ארביץ לך" ובסופו של יום, למרות הקושי של א' לאשר את הדברים, הרי שהיא העידה אודותיהם (ראה בהקשר זה סעיף 12 להכרעת הדין). בנסיבות הללו ומקום בו א' העידה בסופו של יום על הדברים בבית המשפט ואישרה את האמור בהודעתה, הרי שאין נפקות לעובדה, כי גובה הודעתה רפ"ק בוזגלו לא נחקר אודות נסיבת גביית הודעתה בבית המשפט שכן, מקום בו היא אישרה את הדברים בעדותה בבית המשפט, אין עוד צורך להסתמך על אמרת החוץ של העדה ולהוכיח את האמור בה. לפיכך, דין טענה זו של ב"כ המערער להידחות ובצדק קבע בית המשפט, כי מעשיו אלו של המערער כלפי א', הוכחו גם הם.

98. כפי שפורט בהרחבה לעיל, הרי שאירוע הפציעה המיוחס למערער בסעיף 6 לעובדות כתב האישום הוכח כדבעי והוא נסמך על מספר אדנים ראייתיים שונים ומאובחנים כפי שפורטו לעיל ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו של בית המשפט קמא, או כי יש להתערב בה.

99. אף סעיף 7 לעובדות כתב האישום הוכח כדבעי והוא מוצא את עיגונו בעדות המתלוננת עליה ראה לסמוך בית המשפט קמא, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. ב"כ המערער טען בהקשר זה, כי סעיף 7 אינו מגלה עבירה. יחד עם זאת, ראוי לציין, כי בסעיף זה יש כדי להוכיח את אופן התנהגות והתנהלות המערער כלפי המתלוננת, באופן המחזק את הראיות כנגדו לגבי היחס הפוגעני כלפיה, אשר בוודאי רלוונטי לעניין העונש.

100. אף המיוחס למערער בסעיף 8 לעובדות כתב האישום הוכח כדבעי והוא מוצא את עיגונו בעדות המתלוננת. מעבר לכך, הרי שגם ש' ק' העיד בפני בית המשפט קמא. בית המשפט קמא ראה לאמץ את עדות המתלוננת גם בהקשר זה. זאת ועוד, ש' ק' העיד, כי אכן הלווה למתלוננת כסף כפי טענתה ובכך יש כדי להוות חיזוק לעדות המתלוננת. בית המשפט קמא התרשם, כי העד פוחד מהמערער ומבקש שלא להעיד כנגדו (ראה סעיף 13 להכרעת הדין). בנסיבות אלו הרי שבדין בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי גם סעיף זה הוכח כדבעי ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו.

101. באשר למיוחס למערער בסעיף 9 לעובדות כתב האישום, הרי שאודות אירוע זה העידה המתלוננת בעמ' 12 משורה 29 ואילך ובעמ' 13 וכן העידה, כי לפני שנסעה ל-----, המערער קרע לה את הגופייה וצינה, כי היה נוהג כלפיה רבות באלימות ובכוח (ראה בהקשר זה עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 7-9). אכן, אין בהקשר זה עדות מדויקת של המתלוננת באשר להתרחשות האירועים כפי שהם מנוסחים באופן דווקני בכתב האישום ואולם, המתלוננת העידה אודות הדברים כהווייתם לרבות אמירות המערער וכן קריעת הגופייה והשימוש בכוח, (גם אם לא ציינה באופן ספציפי את עניין החניקה, אשר לגביו כאמור לעיל, העידה באופן כללי). לפיכך, בדין קבע בית המשפט, כי גם סעיף זה הוכח כדבעי, מקום בו ראה לאמץ, כאמור, את עדות המתלוננת.

102. באשר למיוחס בסעיף 10 לעובדות כתב האישום, הרי שאודות דברים אלו העידה המתלוננת וראה בהקשר זה עמ' 13 לפרוטוקול משורה 8 ואילך וכן בעמ' 15 לפרוטוקול שורות 12 - 13.

יחד עם זאת, בעדותה בבית המשפט, המתלוננת לא העידה כי המערער אחז בסכין מטבח בזמן שאיים עליה ולא חזרה על דברי האיום המפורשים בהקשר זה, כפי שהובאו בסיפא של סעיף 10 לכתב האישום. יחד עם זאת, מעדותה עולה כי המערער איים עליה שיאונה לה רע מיד עם הגיעם ל-----.

בנסיבות אלו, הרי שלא עלה בידי המשיבה להוכיח את עניין האחיזה בסכין ואת האיום שהובא בהקשרו ולפיכך, הייתי מציעה לחברי לזכות את המערער מן המיוחס לו בהקשר זה.

103. גם המיוחס בסעיפים 11 - 13, "האירוע ב-----" הוכח כדבעי בזיקה למארג הראיתי שפורט לעיל המוצא את ביטויו בעדות המתלוננת אשר אומצה ע"י בית המשפט קמא ובעדויות ש' וג', אליהם התייחסו לעיל ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו של בית המשפט קמא.

104. בית המשפט קמא הרשיע, כאמור, את המערער גם באירועים נוספים אשר לא יוחסו לו בכתב האישום ואשר עניינם, תקיפת המתלוננת באופן שגרתי פעמים רבות ע"י המערער, איומים שהופנו כלפי המתלוננת בחורשה ותקיפה וחבלה של ממש של המתלוננת באירוע בו נגרם לה ע"י המערער "פנס" בעין, כמו גם ניצולה הכלכלי של המתלוננת והשתלטות על הדירה בדרך של סחיטה ואלימות וכן, האירוע בו הדיח המערער באסלה תמונות של אמה המנוחה של המתלוננת.

105. בהקשר זה עשה בית המשפט קמא שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ הקובע כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

106. באשר לתקיפת המתלוננת באופן שגרתי פעמים רבות ע"י המערער, הרי שהמתלוננת העידה אודות כך ודברים אלה עברו כחוט השני בעדותה, כפי שפורטה לעיל. אכן, תקיפת המתלוננת ע"י המערער באופן שגרתי לא יוחסה כסעיף עובדות נפרד בכתב האישום. יחד עם זאת, מקום בו דברים אלו הינם ממין העניין וממין העבירות והמעשים בפניהם התגונן המערער, שעה שעסקין בהתנהלותו האלימה כלפי המתלוננת, כמו גם נוכח גרסתו הרחבה ולפיה, שלל המערער כל מעשה/מעשי אלימות כלפי המתלוננת, הרי שבהקשר זה, בוודאי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן ובית המשפט עשה שימוש כדבעי בסמכות הנתונה לו בהקשר זה ולא מצאתי להתערב בכך. לא זו אף, אף במסגרת הודעותיו במשטרה, הוזר המערער באופן כללי בכך שבתקופה האחרונה במספר אירועים תקף את בת זוגו ואיים עליה והתבקשה תגובתו באופן כללי לחשדות המיוחסים לו מבלי שעומת עדין באופן ספציפי עם מקרים קונקרטיים והמערער השיב, כי הכל עלילות שווא, שקר, לא היה ולא נברא ולא ביצע דברים מסוג זה (ראה בהקשר זה, כך לדוגמא, הודעת המערער ת/13, שורות 6-7).

107. עוד הורשע המערער באיומים שהופנו כלפי המתלוננת בחורשה, אירוע אודותיו העידה המתלוננת כעולה מעמ' 16 לפרוטוקול. אמנם אירוע זה לא בא זכרו בכתב האישום וכך אף לא בהודעות המתלוננת והיא סיפרה אודות הדברים לראשונה בעדותה בבית המשפט. יחד עם זאת, עסקין באירוע אשר הינו ממין העניין וממין המעשים מפניהם התגונן המערער, אשר בוודאי יכול היה להתייחס אליהם במסגרת עדותו בבית המשפט לאחר ששמע את הדברים בעדות המתלוננת. לא זו אף, כאמור, אף במסגרת הודעותיו במשטרה, נחקר המערער תחת אזהרה בגין חשד מקיף וכללי אשר במסגרתו יוחס לו, כי תקף את בת זוגו, איים עליה וגרם נזק לרכוש. המערער התבקש ליתן את עמדתו ותגובתו באשר לחשדות הכלליים הללו והכחיש מכל וכל כל מעשה אלימות ו/או איום כלפי המתלוננת ובנסיבות הללו ונוכח חזית המחלוקת המרחיבה שיצר המערער בתגובתו ונוכח ההנמקות המצטברות שפורטו לעיל, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי ניתנה למערער הזדמנות להתגונן בפניהם. הוא הדין גם באשר לאירוע התקיפה וגרימת החבלה של ממש למתלוננת אשר בעטיו נגרם לה "הפנס" בעין. כך גם באשר לאירוע הדחת תמונות אמה המנוחה של המתלוננת באסלה.

עוד ראוי לציין בהקשר זה, כי מעבר לאפשרות המערער להתייחס בעדותו למקרים שהוספו בעדות המתלוננת, הייתה פתוחה בפניו גם הדרך להביא עדים בהתייחס לאירועים אלו ולהתגונן בפניהם, בכל דרך שתראה לו. אשר על כן, ונוכח השלב בו הועלו הדברים, ובזיקה להנמקות הנוספות שפורטו, הרי שניתנה למערער ההזדמנות להתגונן בפני אירועים אלה ולא נפלה בהקשר זה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא להרשיעו גם בגינם.

108. יחד עם זאת ראוי להבהיר, כפי שנקבע בסיפא הוראת סעיף 184 לחסד"פ, כי אין להטיל על המערער בשל אלה, עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו בגין המעשים והעובדות שנטענו בכתב האישום ושהוכחו.

109. שונה הדבר באשר לקביעותיו של בית המשפט קמא, לפיהן הוכח בפניו הניצול הכלכלי והשתלטות על הדירה בדרך של סחיטה ואלימות (סעיף 42 להכרעת הדין). עסקינן בקביעות כלליות, נעדרות מסוימות ומסד עובדתי ספציפי מספיק להוכחת הנדרש בהקשר זה, כמו גם הוכחת יסודות העבירה הקמים מכוח מסד זה. עוד יוער כי אף בית המשפט קמא לא הרשיע את המערער בעבירות ספציפיות בגין אלה, אלא הסתפק באמירה כללית. לפיכך, גם חלק זה לא הוכח והייתי מציעה לחברי לבטל את קביעות בית המשפט קמא בהקשר זה ולזכות את המערער מעבירות של "סחיטה ואלימות" כהתבטאות בית המשפט קמא.

110. ב"כ המערער הלין עוד על כך שבית המשפט לא נתן דעתו לעובדה, כי לחובת המתלוננת הרשעות קודמות והיא נחקרה בעבר במשטרה, כמו גם ניסיונות המתלוננת, כפי טיעוני ב"כ המערער לשבש חקירה ולהדיח עדים. בית המשפט קמא היה מודע לנתוניה של המתלוננת, לטיבה, לקורות עמה והוא שקלל זאת במכלול שיקוליו ואף נתן ביטוי לנתוניה במסגרת הכרעת הדין ובקביעות המהימנות שראה לקבוע בשלה. בנסיבות אלו, לא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעותיו אלו של בית המשפט קמא ואין בטענות ב"כ המערער בהקשר זה כדי לשמוט את ממצאי המהימנות שראה לקבוע בית המשפט קמא בעניינה של המתלוננת, שעה שהתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי ושעה שעדותה, כאמור, מצאה את ביטויה ואת עיגונה הראיתי במקורות ראייניים נוספים כפי שפורטו לעיל.

111. ב"כ המערער הוסיף וטען והלין על כי בגין אירוע שבירת הפלאפון (המיוחס בסעיף 8 לעובדות כתב האישום), ראה בית המשפט קמא להרשיע את המערער, שעה שמדובר בגרסה מול גרסה ושעה שלא הוצגה כל ראיה תומכת לקיומו של הטלפון. לדידי, דין טענה זו להידחות. בית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מעדות המתלוננת. עדותה מקבלת את עיגונה מהמקורות הראייניים הנוספים, גם אם אין הם מחזקים באופן ישיר את אירוע שבירת הטלפון, מה גם והרקע לכעסו של המערער על המתלוננת בדבר העובדה, כי ביקשה להלוות סכום כסף מש' ק', קיבל את חיזוקו ועיגונו הראייני בעדות ק' עצמו.

112. בנסיבות אלו ונוכח האמור לעיל, הייתי מציעה לחברי לדחות את הערעור על הכרעת הדין, למעט החלקים שבה, שפורטו לעיל, אשר בהקשרם דין הערעור להתקבל.

הערעור כנגד גזר הדין:

113. מושכלות יסוד הן, כי אין ערכאת הערעור מתערבת, אלא מקום בו נפלה בהחלטת בית משפט קמא

טעות מהותית, או ניכרת סטייה ממדיניות הענישה הראויה. ראה בהקשר זה ע"פ 5678/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (26.5.15) וכן 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.1.2009); ע"פ 6453/12 **הדרה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 7 (13.5.2013).

114. בגזר דינו התייחס בית המשפט קמא לשיקולי הענישה כפי שהם הותוו בתיקון 113 לחוק העונשין. בית המשפט קמא התייחס נכונה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעטיים של מעשי המערער, כך קבע נכונה, כי מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלו הינה גבוהה ביותר, מקום בו המתלוננת נפלה קורבן לאלימותו המתמשכת של המערער, כאשר המערער נהג באדנות ובהשפלה במתלוננת ובעטיים של מעשיו, גרם לה לפגיעות פיזיות, כמו גם פגיעה נפשית אשר הינה אינהרנטית למעשים כגון דא. בית המשפט קמא סקר נכונה את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות כגון דא, כמו גם פסיקתו של בית המשפט העליון ואמירותיו הערכיות באשר למעשים ומקרים כגון דא.

115. בית המשפט קמא ראה לנכון לקבוע מתחמי עונש הולמים נפרדים באשר לחלק מן האירועים, ובסופו של יום, קבע גם מתחם עונש הולם כולל למכלול האירועים והמעשים.

116. ספק האם היה נכון במקרה זה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים, נוכח מבחן "הקשר ההדוק", אך בסופו של יום, נקבע מתחם עונש הולם כולל בגין מכלול האירועים, הנע בין 30 חודשי מאסר לבין 5 שנות מאסר והוא מידתי בנסיבות העניין, ולא מצאתי כי יש מקום להתערב בו.

אני ערה לכך, שבית המשפט קמא קבע בגזר דינו מתחמי עונש הולמים נפרדים, שחלקם מתייחס ל"אירועים הנוספים" בהם הורשע המערער וזאת למרות הוראת סעיף 184 לחסד"פ הקובע, כי אין להטיל על המערער עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו בגין המעשים והעבירות נשוא כתב האישום. יחד עם זאת, המתחם הכולל שנקבע הולם ומתאים למעשים ולעבירות שפורטו בכתב האישום ואשר בגינם הורשע, וזאת גם בשים לב לחלקים בהם עמדתי הינה כי יש לזכותו.

117. בקביעת העונש הראוי למערער בתוך המתחם, בית המשפט קמא שקלל נכונה את נסיבותיו האישיות של המערער, גילו הצעיר, מצוקותיו, נסיבותיו המשפחתיות, עדות אימו ונתונה ומנגד, שקלל את עברו הפלילי הרלוונטי של המערער, כמו גם העובדה שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד בעניינו וכן העובדה, כי המערער לא לקח אחריות על המעשים. בהקשר זה, בצדק קבע בית המשפט קמא כי אמנם אין להחמיר עם המערער בגין העובדה, כי בחר לנהל את משפטו, אך ציין, כי אין לשקלל לזכותו את אותה הקלה לה זוכים נאשמים אשר מודים, מקבלים אחריות וחוסכים מזמנו של בית המשפט.

118. בסופו של יום, בית המשפט קמא השית על המערער את העונשים אשר פורטו לעיל והפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים אשר תלוי ועומד כנגדו במצטבר לעונש המאסר בפועל שהושת, כך שסה"כ הושתו על המערער 42 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים. אכן אין עסקין בתקופת מאסר קצרה

ואולם, זו מגלמת בחובה נכונה את מהות המעשים שביצע המערער, טיבם, תוצאותיהם, כמו גם עברו הפלילי הרלוונטי הכולל בחובו הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, רכוש, הפרת הוראה חוקית, החזקת סכין למטרה לא כשרה ועוד. עוד יצוין כי הרשעתו אחרונה של המערער נרשמה לחובתו בחודש ינואר שנה זו, בגין עבירה של ניסיון להטרדה באמצעות מתקן בזק בגינה הושתו עליו מאסר מותנה והוא חוייב בחתימה על התחייבות כספית.

119. כאמור, המערער ביצע את המעשים כאן שעה שעונש מאסר מותנה בן 6 חודשים תלוי ועומד כנגדו (אשר הושת עליו בת.פ. 49336-03-12 בית משפט שלום נצרת) ובית המשפט קמא ראה להפעילו כולו במצטבר.

ב"כ המערער הלן על קביעתו זו של בית המשפט קמא וציין בהקשר זה, כי עונש המאסר המותנה הושת על המערער בגין עבירות שבוצעו על ידי המערער לפני שנים רבות (2010 ו-2012). כידוע, בהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין, הרי שהכלל הוא כי מי שהוטל עליו מאסר בגין עבירה נוספת והופעל נגדו עונש מאסר מותנה, הרי שהוא ישא את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בגין עבירה הנוספת, ציווה "מטעמים שירשמו", כי שתי התקופות, כולן או מקצתן, יהיו חופפות.

120. לא מצאתי כי בחלוף הזמן מהמועד בו בוצעו העבירות נשוא התנאי, יש כדי להעלות בבחינת "טעמים שירשמו" אשר בשלהם ראוי להפעיל את המאסר המותנה, חלקו או כולו, בחופף לעונש המאסר שהושת על המערער. בהקשר זה ראוי להדגיש הן את מהות המעשים שביצע המערער והחומרה הגלומה בהם והן את נתוני העושה, עברו הפלילי הרלוונטי של המערער, העדר לקיחת אחריות ועוד. אשר על כן, בדין ראה בית המשפט קמא להפעיל את המאסר המותנה כולו במצטבר לעונש המאסר שהושת ותקופת המאסר הכוללת שהושתה על המערער, בנסיבות העניין, הינה מידתית ואינה חורגת מהענישה הראויה, עד כי ערכאת הערעור תתערב בה.

121. מבלי לפגוע באמור לעיל, נוכח עמדתי באשר לחלק מן העובדות, בהן הורשע המערער, כמו גם ביחס לקביעות בית המשפט קמא לעניין הניצול הכלכלי וההשתלטות על הדירה, והעבירות הקמות מכוחן, הרי שהייתי מציעה לחברי להפחית שני חודשי מאסר, מתקופת המאסר הכוללת, שהושתה על המערער, כך שסך הכל ירצה המערער 40 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (וכלל הפעלת העונש המותנה בן 6 החודשים), ולהותיר את יתר רכיבי גזר הדין על כנם. בכך יינתן ביטוי עונשי ראוי ומאוזן לעמדתי באשר לחלק מהכרעת הדין, כפי שפורט לעיל.

יפעת שיטריט, שופטת

השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא, אב"ד:

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא, [אב"ד]**

השופט סאבא דבור:

מסכים.

סאבא דבור, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד, כאמור בפסק דינה של השופטת י. שטרית, לדחות את הערעור על הכרעת הדין, זולת זיכוי המערער מהמעשים ומהעבירות שפורטו לעיל ולהפחית חודשיים מתקופת המאסר הכוללת, שהושתה עליו.

ניתן והודע היום כ"א כסלו תשע"ז, 21/12/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת ס. נשיא, [אב"ד]	יפעת שיטרית, שופטת	סאבא דבור, שופט
-------------------------------------	--------------------	-----------------

הוקלד על ידי חנה טוריק